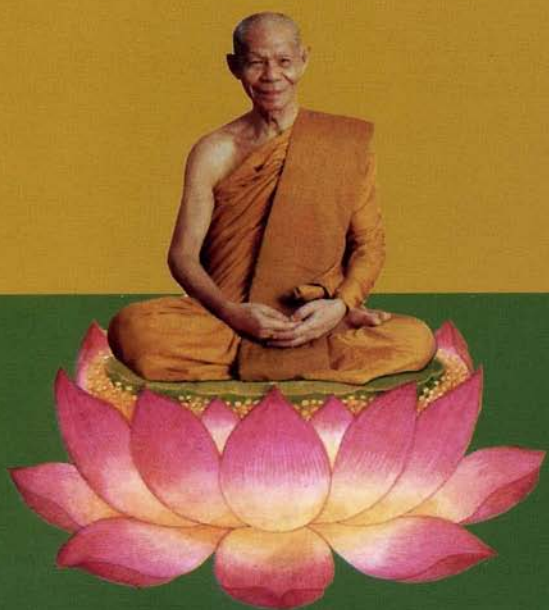
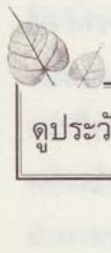

จានិยปฐชา
๒๕๔๙

จานิยปฐา ๒๕๔๙

ดูประวัติและธรรมเนียมบรรยายหลวงพ่อบุช จานิโอ ที่ www.thaniyo.com

จานียปูชา ๒๕๔๙

พิมพ์ครั้งที่ ๑

กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙

จำนวน ๒๐,๐๐๐ เล่ม

หากท่านผู้ใดประสงค์จะพิมพ์แจกเป็นธรรมทาน

โปรดพิมพ์ได้โดยไม่ต้องขออนุญาต

หากพิมพ์เพื่อจำหน่าย **ขอสงวนสิทธิ**

ผู้เรียบเรียง : ดร. ดาราวรรณ เต็นอุดม

ปก : ทรงวุฒิ นิตยธีรพานนท์

พิมพ์ที่ ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงพิมพ์ชวนพิมพ์

๔๖๙ ถนนพระสุเมรุ แขวงบวรนิเวศ เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

โทร. ๐-๒๒๘๐-๓๔๔๒, ๐-๒๒๘๑-๐๔๔๑, ๐-๒๒๘๑-๓๑๘๐, ๐-๒๒๘๒-๒๑๑๔

โทรสาร ๐-๒๒๘๑-๓๑๘๑

สารบัญ

	หน้า
ถวายพระพรพระเจ้าอยู่หัว	๑
วิสัยนาธรรมถวายในหลวง	๒
ถวายธรรมะพระราชินี	๔
คนไทยลุ่มจมเพราะไม่รู้จัก “พอเพียง”	๖
หนทางไปสู่ความลุ่มจม	๗
คนไทยไร้จุดยืน	๑๐
ขโมยพระรัตนตรัย	๑๑
อย่างไรเรียกว่าทำบุญนอกขอบเขตพระพุทธศาสนา	๑๒
สร้างบุญฤทธิ์ดีกว่าอิทธิฤทธิ์	๑๓
เสริมฐิบุญ	๑๔
อย่าตกเป็นทาสแห่งศรัทธา	๑๖
ดีอย่างไรคือดีแท้	๑๗
เนียนบุญที่วิเศษที่สุด	๑๘
มงคลอันสูงสุด	๑๙
กิจวัตรของฆราวาส	๒๐
อย่ามองข้ามศีล ๕	๒๑
พระไตรปิฎกคือแม่บทของศาสตร์ทั้งปวง	๒๒
อย่าแข่งตัวเอง	๒๓
อำนาจของความสัตย์	๒๔
มนต์อะไรวิเศษที่สุด	๒๖
อานุภาพบทสวดพุทธคุณ	๒๘
มนต์ฝังลึกอยู่ในจิต	๓๐

กาลาสยบมาร	๓๒
อย่าใช้มนต์ไล่ผี	๓๔
เมตตาคัตรู	๓๕
กฎแห่งกรรมคือศาสนา	๓๖
ธรรมยุต - มหานิกาย ไม่แตกต่าง	๓๘
พระ - โยม ต้องช่วยกันรักษาวินัย	๔๐
หน้าที่พระสงฆ์สามเณร	๔๒
อุปัชฌาย์วิบัติ	๔๓
ทำไมพระนวกะจึงต้องขอนิสัย	๔๔
ทำไมหลวงพ่ोजึงขอนิสัยจากหลวงตามหาบัว	๔๕
ธรรมเนียมพระรัตนตรัยฐาน “ไก่อ่าขันตัวเดียว”	๔๖
สละของพระแตกแถว	๔๘
สละชีวิตบูชาธรรมวินัย	๕๐
บารมีธรรม	๕๑
สมณศักดิ์กับพระกรรมฐาน	๕๒
ความโกรธของพระอรหันต์	๕๓
สร้างบารมีเพื่อพึ่งตนเอง	๕๔
ธรรมแท้อยู่ที่ไหน	๕๖
อย่างไรคือภาวนา	๕๗
วิธีทำสมาธิสำหรับนักเรียนนักศึกษา	๕๘
กำเนิดพลังไฟฟ้า - กำเนิดพลังจิต	๖๐
สมาธิมีหนึ่งเดียว	๖๒
ใช้นิทานเป็นสื่อสอนธรรม	๖๓

สร้างพลังภายในดึงดูดพลังภายนอก	๖๔
สติ สัมปชัญญะ คือเจตสิกที่สร้างสำนึกผิดชอบชั่วดี	๖๕
สติคือผลลัพธ์สุดท้ายของการปฏิบัติ	๖๖
การปฏิบัติกรรมฐานในวงกว้าง	๖๘
พลิกปัญหาให้เป็นปัญญา	๖๙
นอนสมาธิ ดีเหลือเชื่อ	๗๐
คิดไม่ดี บาปใหม่	๗๒
ทำสมาธิ แล้วฝันไม่หยุด	๗๓
สติปัฏฐาน ๔ ภาคปฏิบัติ	๗๔
สมาธิขั้นสมถะไม่เกิดภูมิความรู้จริงหรือ	๗๖
เมื่อนักปริยัติและนักปฏิบัติมาพบกัน	๗๗
อย่าบังคับจิต	๗๘
ตามดูความคิด แล้วจะไปถึงไหน	๘๐
อย่ารำคาญความคิด อย่าติดสมาธิใดๆ	๘๒
ทำความเข้าใจกับเรื่องนิมิต	๘๔
จิตประภัสสรเป็นอย่างไร	๘๕
การปรุ้งแต่ง กับ ความเป็นเอง	๘๖
สมาธิตกแต่ง กับ สมาธิธรรมชาติ	๘๘
รู้ กับ เห็น อะไรมาก่อน	๘๙
สังขารอนิจจา	๙๐
รู้ทันความตาย	๙๑
พิจารณาความตาย	๙๒
มาตรวัดผลการปฏิบัติ	๙๔

ท่านที่ต้องการหนังสือ จานียปฐา ๒๕๔๙

กรุณาเตรียมซองขนาด ๗ x ๑๐ นิ้ว พร้อมติดแสตมป์ ๕ บาท
จำหน่ายซองถึงตัวท่านเอง

ส่งมาที่

ดร. ดาราวรรณ เต็มอุดม

๒๕๖ มิตรภาพ ซอย ๑๕

ถนนมิตรภาพ

อำเภอเมือง

จังหวัดนครราชสีมา ๓๐๐๐๐

ผู้ที่ต้องการร่วมทำบุญในการจัดพิมพ์

กรุณาโอนเงินเข้าบัญชีธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาถนนมิตรภาพ

จ.นครราชสีมา

ชื่อบัญชี ดร. ดาราวรรณ เต็มอุดม

เลขที่บัญชี ๖๖๖-๒ ๑๓๕๖๘-๗

หรือส่งธนาคัตติ ส่งจ่าย ปณ. อัมพวัน ถึง ดร. ดาราวรรณ เต็มอุดม
ตามที่อยู่ข้างบน

ถวายพระพรพระเจ้าอยู่หัว

ใครๆ เขาแตกตื่นกันสวดมนต์ภาวนาอุทิศถวายสมเด็จพระเจ้า
หลวงพ่อก็ถวาย สมเด็จพระเจ้าท่านไปดีของท่านแล้ว ถวายแต่ในหลวง
สวดมนต์ภาวนา น้อมจิตน้อมใจอธิษฐานจิต ขอให้ในหลวงทรงพระ
ชนมายุยืนนานถึงร้อยสองร้อยปี ...

...เวลานี้บ้านเมืองของเราอยู่เพราะในหลวงองค์เดียวเท่านั้น
...ไม่เคยมีในประวัติศาสตร์ที่ในหลวงจะเสด็จเหยียบผืนแผ่นดินไทยไป
ทุกหย่อมหญ้าเหมือนพระองค์นี้ เพราะฉะนั้น ใครๆ สวดมนต์ภาวนา
อธิษฐานให้ท่านมีพระชนมายุยืนนาน เป็นร้อยปี พันปี หมื่นปี
แสนปีก็ยิ่งดี ถ้าเป็นไปได้

(หลวงพ่อสอนวิธีอธิษฐานจิตให้ลูกศิษย์)

นี่ก็อธิษฐาน... ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญคุณงามความดีมา รับราชการ
มาด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ทำประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติบ้านเมือง
ได้ปฏิบัติศีลธรรมกับครูบาอาจารย์ รับใช้ครูบาอาจารย์เป็นบุญเป็น
กุศล ข้าพเจ้าขอประมวลมาอุทิศเป็นพลัง น้อมจิตน้อมใจ ขอให้
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระชนมายุยืนนาน ปราศจาก
พระโรคพาหุทั้งหลายทั้งปวง เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรแก่พสกนิกรสืบไป

วิชันาธรรมถวายเป็นหลวง

เจ้าคุณอริยคุณาธารบอกว่า ในภายหน้าเธอจะได้ไปสนทนาธรรมกับพระเจ้าอยู่หัวในพระบรมมหาราชวัง เราก็นึกขำในใจว่าเป็นไปได้อย่างไร เรามาเดินป่าเดินดงอยู่ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจะทรงทราบเราได้อย่างไร

ที่นี่เราได้ความรู้สึกที่มันจะเป็นแนวแห่งความจริงขึ้นมา เมื่อวันที่ ๒๐ เดือนเมษายน พ.ศ. เท้าไรจำไม่ได้ ที่วัดวิเวกธรรม อำเภอนบพ เขาจะผูกพัทธสีมา ในหลวงมีรับสั่งมาว่าอยากจะคุยกับพระพุทธรูปฐาน เขาไปนิมนต์ที่ไหนก็ไม่มีใครกล้า พอเสร็จแล้วเขาก็เลยมานิมนต์หลวงพ่อกับไป หลวงพ่อกับไป

ต่อมาพอท่านทำพิธีตั้งลูกนิมิตเสร็จเรียบร้อยแล้ว ท่านก็มารับสั่งคุยด้วย คล้ายๆ กับว่าท่านจะผูกปัญหามาขึ้น

“นั่งมาในเครื่องบิน จิตมันผุดคิดขึ้นมาว่า คฤหัสถ์ที่สำเร็จพระอรหันต์แล้วทำไมจึงดวนนิพพานเสียภายใน ๗ วัน จะอยู่เกินกว่านั้นไปไม่ได้หรือ พระอรหันต์ท่านก็ปล่อยวางหมดทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว พระคุณเจ้าเห็นอย่างไร”

พอถูกถาม เราก็ว่า

“ขอถวายพระพร อาตมภาพขอพระราชทานโอกาสถามปัญหาพระมหากษัตริย์”

“ท่านจะถามอะไรก็ถามมา ตอบได้ก็จะตอบ ตอบไม่ได้ก็จะโยนคืนให้ท่านเป็นผู้ตอบ”

ก็เลยถามท่านว่า

“แร่ธาตุต่างๆ ในจักรวาลนี้ เมื่อมันมาใกล้ชิดกันหรือมาบรรจบกันเข้า เกิดระเบิดหรือสลายตัวมีไหม มหาบพิตร”

“มี”

“อันนั้นเป็นกฎธรรมชาติของแร่ธาตุใช่ไหม”

“ใช่”

“ถ้าอย่างนั้น กฎธรรมชาติของความเป็นพระอรหันต์นี้ คุณธรรมที่ทำให้คนให้เป็นพระอรหันต์ ถ้าไปเกิดในสันดานของคฤหัสถ์ ย่อมมีประสิทธิภาพที่จะทำลายร่างของคฤหัสถ์ให้แตกสลายตัวได้ อันนี้คือกฎความจริงใช่ไหม มหาบพิตร”

“ใช่”

“ถ้าอย่างนั้น มันก็เป็นธรรมชาติของคุณธรรมที่ทำให้คนเป็นพระอรหันต์เป็นเช่นนั้น เมื่อคฤหัสถ์สำเร็จพระอรหันต์ ถ้าไม่บวชเป็นพระ หรือไม่ถือเพศนักบวช ร่างของคฤหัสถ์จะต้องสลายตัวภายใน ๗ วัน อันนี้เป็นกฎธรรมชาติ อาตมภาพถวายพระพรอย่างนี้พอได้ความไหม”

“ได้ความแจ่มชัดดี”

“ทำไมพระมหาบพิตรจึงรับสั่งถามอาตมภาพอย่างนี้”

“กระผมไปที่ภาคเหนือ ไปถามครูบาอาจารย์ทางเหนือ ท่านตอบว่า พระอรหันต์เปื้อน่ายในเบญจขันธ์ ท่านจึงด่วนนิพพานเสีย จึงทำให้มีความสงสัยข้องใจว่าพระอรหันต์มีเปื้อนด้วยหรือ”

ถวายธรรมะพระราชินี

ภายหลังได้พบกับสมเด็จพระบรมราชินีนาถ ท่านก็รับสั่งว่า

“เคยเรียนถามหลวงปู่โตะ ว่าเมื่อหลวงปู่สิ้นไปแล้ว จะได้ครูบาอาจารย์ที่ไหนอบรมสั่งสอน หลวงปู่ตอบว่า ประเดี๋ยวมหาบพิตรก็จะได้พบอาจารย์เองแหละ แล้วอาจารย์องค์นั้นแหละจะพูดธรรมะธรรมไม่ให้เข้าอกเข้าใจ แล้วดิฉันก็คิดว่าดิฉันได้พบท่านแล้ว ตามที่หลวงปู่โตะได้พูด”

พอหลังจากนั้น งานเฉลิมพระชนมพรรษาของสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ ... แต่ทุกวันนี้ท่านก็รับสั่งถึงเสมอ ถ้าหากมีพระที่รู้จักกับหลวงพ่อบุญไปเฝ้า หรือท่านพบที่ไหนท่านก็ถาม เจ้าคุณราชสังวรญาณเป็นอย่างไร เวลาเจ็บป่วยมีใครดูแลรักษาบ้าง

(พ.ศ. ๒๕๒๕ หลวงพ่อบุญเดินทางไปจากวัดป่าสาละวันเพื่อไปเข้าเฝ้าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถที่พระราชวังไกลกังวล และได้มีโอกาสถวายวิสนาธรรมหลายประเด็น)

สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ : พระโสดา พระสกทาคามีนี้ กามราคะยังมีอยู่ คือ หมายถึงความรักสวयรักงาม ยังติดอยู่มิใช่หรือเจ้าคะ

หลวงพ่อบุญ : ยังติดอยู่ มีเรื่องในพระพุทธรูปประวัติ เป็นเรื่องของนางวิสาขาว่า

นางวิสาขาไปลื้มเครื่องประดับไว้ในอารามของ

พระพุทธเจ้า แล้วพระอานนท์เป็นผู้เก็บเครื่องประดับ ตกแต่งอันนั้นรักษาไว้

เมื่อนางวิสาขามาวัด พระอานนท์แจ้งให้ทราบว่
นางลื้มเครื่องประดับคุณค่ามหาศาลไว้ในวัดนี้ อาตม-
ภาพเก็บเอาไว้ นางวิสาขาก็เรียนกับพระอานนท์ว่า
เครื่องประดับของดิฉันที่พระคุณเจ้าได้เก็บรักษาไว้
ไม่ขอรับคืน ขอยกถวายเป็นสมบัติของสงฆ์

ฝ่ายพระพุทธเจ้าทรงทราบ พระองค์ก็รับสั่งว่า
ของประดับเหล่านี้แม้จะเป็นของมีค่าสูง แต่ไม่เกิด
ประโยชน์อะไรสำหรับสงฆ์

นางวิสาขาก็ทูลว่าถามว่า ถ้าเช่นนั้นจะทรงให้
ปฏิบัติอย่างไร

พระพุทธเจ้าก็รับสั่งว่า ให้รับเอาของคืนไป

นางวิสาขาทูลว่า การที่รับของคืนนั้นเป็นการ
ไม่สมควร ขอปวารณาสร้างพระวิหารถวาย

อันนี้เป็นหลักฐานที่ว่าพระโสดาบันยังใช้เครื่อง
ประดับอยู่

คนไทยลุ่มจมเพราะไม่รู้จัก “พอเพียง”

(หลวงพ่อดูเรื่องนี้ไว้เมื่อวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๙ แนว
คิดสอดคล้องกับ “เศรษฐกิจพอเพียง” ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
๑๐ ปีผ่านไป สังคมไทยยิ่งจมลึกไปกับกระแสบริโภคนิยมมากขึ้น
ขณะนี้จึงยังไม่ล้าสมัยที่จะนำมากระตุ้นจิตสำนึกของคนไทยยุคปัจจุบัน)

ราษฎรเราเนี่ย จะรู้จักคำว่าประชาธิปไตยสักกี่คน ๖๐ ล้านคน
ในเมืองไทยเนี่ยมีคนเข้าใจเรื่องประชาธิปไตยสักกี่คน เข้าใจแต่เผด็จการ
หมู่ เผด็จการหมู่เนี่ยเป็นอย่างไร ถ้าไม่ชอบขี้หน้าใคร รวมหัวกันไล่มัน
ออก คนที่จะทำดีกับบ้านกับเมืองนี้ ถูกขับไล่ เขาก็เอาแต่เพื่อนชั่วๆ
ของเขาเอาไว้

การปรับปรุงประเทศไทยจะให้อยู่เย็นเป็นสุข :

ประการแรก ต้องปราบอิทธิพลของผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย

สอง ปราบโจรผู้ร้ายให้ราบคาบ ลองคิดดูแต่เพียงแค่ว่ารถยนต์
เป็นคันๆ โจรผู้ร้ายมันขับผ่านชายแดนไปขายให้ต่างประเทศได้อย่างไร
มาเลเซีย เขมร ลาว ทั้งๆ ที่เรามีทั้งตำรวจ มีทั้งทหารรักษาชายแดน
แต่แล้วมันเล็ดลอดออกไปได้อย่างไร

ยาเสพติด เฮโรอีน มันทะลักเข้ามาประเทศไทยได้อย่างไร

อันนี้ปัญหานี้เราจะต้องคิด

ในเมื่อปราบผู้มีอิทธิพล โจรผู้ร้ายราบคาบลง ... ปราบราษฎร

วิธีปราบราษฎรนี้ ใครมีที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเอง ให้มัน
รักษากรรมสิทธิ์เอาไว้ ใครยังไม่มี มีที่ดินพอแจกแบ่งให้มันได้ แจก

แบ่งให้มัน บังคับให้มันทำอยู่ทำกิน น้ำไม่มีทำให้มัน ภูเขาสูงๆ อยู่ใกล้แหล่งน้ำ ไปโดยยอตเขาให้มันราพณาสูร สร้างถึงเก็บน้ำเอาไว้ใหญ่โตมเหิมา เวลาฝนทิ้งช่วง ปล่อยลงมาให้ราษฎรทำเกษตรกรรม รัฐบาลเก็บภาษีจากราษฎร มันก็หมุ่นเวียนเข้ามา หมุ่นไปเวียนมาอยู่ แล้วประเทศชาติมันจะได้เจริญขึ้น

ทุกวันนี้ จริงอยู่ เราสร้างความเจริญให้แก่บ้านเมือง เราต้องการกระจายทางคมนาคมให้สะดวกไปทุกหนทุกแห่ง ไฟฟ้าเราจะให้มีทุกหมู่บ้าน ดี ... เป็นเจตนาดีของรัฐบาล แต่หาได้นึกไม่ว่าประชาชนเราที่มีความรู้ความเข้าใจในการใช้สิ่งเหล่านี้เพียงพอหรือไม่ พอสิ่งเหล่านี้เข้าไปปั๊บ ไฟฟ้านอกจากจะทำเพื่อแสงสว่าง เดี่ยวนี้บ้านนอกนี้ เก็บผักหักฟืนไม่เป็นแล้ว หุงต้มไฟฟ้า แคมมีโทรทัศน์ พัดลม มีมอเตอร์ไซด์ มีรถปิคอัพ มีรถเก๋ง ใครไม่มี ขายไร่ขายนาไปซื้อ

นี่คือทางหายนะของประเทศไทยอยู่ที่ตรงนี้ ผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย ท่านจะคิดหรือไม่

สมัยโบราณ ราษฎรคนไทยเราโดยเฉพาะอย่างยิ่งภาคอีสาน เข็นฝ้ายเป็นทุกคน ทอหูกเป็นทุกคน เดี่ยวนี้แม้แต่เย็บตะเข็บกางเกงแตก มันยังให้แม่มันเย็บให้ ตัวมันไม่เคยเย็บสักที นี่คือวัฒนธรรมชาวตะวันตก มันทะลักเข้ามาทำลายพลเมืองแห่งประเทศไทย

แล้วประเทศเราเนี่ย เราไม่เคยอบรมกันมาก่อนว่าเราจะเอาอะไรเป็นจุดยืน บ้านเมืองเราไม่มีจุดยืน ใครหยิบยื่นอะไรมาให้ เอาหมดดี! ฝรั่งเศสไม่มาตั้งโรงพยาบาลเปลี่ยนอวัยวะให้เป็นอย่างอื่น หลวงพ่ออยากพูดอย่างนี้แหละ ลองเอาไปคิดเป็นการบ้าน ลองดู

หนทางไปสู่ความล้มจม

สิ่งที่ทำให้ราษฎรล้มจม มีอยู่ ๓ ทาง

หนึ่ง ไฟฟ้า พอไฟฟ้าเข้าไป จะใช้อย่างไม่คำนึงถึงรายได้ของตนเองต่อเดือนว่าเรามีรายได้เท่าไร พอมีไฟฟ้ามา ไม่มีเงินจ่ายวิ่งเข้าร้านค้า ขอยืมเขาทีละร้อยสองร้อยสี่ห้าห้าร้อย แล้วก็ไม่มีโอกาสที่จะคืนให้เขา พอหนี้สินมันพอกพูนขึ้นๆ “ลุง.. ว่าไง.. ! เงินเอาไปเยอะแล้ว เมื่อไรจะคืนให้สักที” “โอ๊ย! ไม่มีปัญญาหรอก มีที่ดินที่นา มรดกพ่อแม่อยู่นั้นอยู่แปลงหนึ่ง เอาชะะ !” เกลี้ยง ! ไฉนทางหนึ่ง

อีกทางที่ ๒ สหกรณ์เงินกู้ พวกปล่อยเงินกู้ ไม่สอบสวนถึงหน้าที่การงานธุรกิจของผู้กู้เงิน เราเข้าไปเพื่ออะไร แล้วมันจะได้อะไร คืนมาไหม กู้ไปแล้วซื้อมอเตอร์ไซด์ให้ลูกพี่ บางทีถือว่ามีฐานะดีหน่อยก็ซื้อรถยนต์ให้ลูกขับ เอาที่ไร่นาไปจำนองจำนำเอาไว้ แล้วที่นี้หวัคติดปัญญาที่เราจะหาประโยชน์จากรถยนต์นี้ มันไม่มีแม้แต่ชนิดหนึ่งได้แต่ขี่ไปโก้ๆ เท่านั้นเอง มันก็มีแต่ลดลงๆ ลงผลสุดท้ายรถยนต์พัง พอย้อนมามอง ที่ไร่นาก็หมดแล้ว ตกเป็นของเขาแล้ว เลยต้องเดินเรียงคิวเข้าไปเป็นกรรมกรทาสตามโรงงานต่างๆ นี่ทางหนึ่ง

อีกทางหนึ่งก็ ธ.ก.ส. ธนาคารเพื่อการเกษตร ให้ราษฎรกู้เงินก็มีทำนองเดียวกันกับสหกรณ์เงินกู้เหมือนกัน อ้าว ! ก่อนที่จะลงมือกู้เงิน “ลุงจะเอาอะไรมาจำนองเอาไว้” “ที่ดิน” “ไหนไปสำรวจที่ดินก่อน” พอไปเห็นที่ดิน ชอบใจในที่ดิน ทุ่มให้กู้เลย จนแก่ไม่มีปัญญาที่จะส่งต้นทุนคืน ในที่สุด ขาด ! พอขาดแล้ว ธนาคารก็ไปยึด ยึดแล้วก็เอาไปขายให้นายทุน

นี่ ด้วยประการฉะนี้ ในที่สุด คนที่ชื่อว่าสัญชาติไทย คนไทย สัญชาติไทย จะต้องเข้าที่ดิน ซึ่งทั้ง ๆ ที่ตัวเองเป็นเจ้าของแผ่นดิน จะต้องเข้าที่ดินในกรรมสิทธิ์ของคนต่างด้าวอยู่

นี่ใครมีหน้าที่บริหารประเทศชาติบ้านเมือง รับผิดชอบตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

แต่มันก็เป็นกรรมของคนไทยเหมือนกัน ไปเห็นแก่เงินร้อย สองร้อยของเขา ที่เขาไปแจกให้เวลาหาคะแนนเสียง หาได้คิดไม่ว่า คนที่ทุ่มลงทุนนั้นนะ ในเมื่อมันเป็นใหญ่เป็นโตแล้ว มันจะต้องชักทุน คืน เตี่ยของนาย.... (นักการเมืองผู้หนึ่ง) ยังพูดกับลูกมันเลยว่า "อาตี! เมื่อไรลื้อจะชักทุนคืนสักที ลื้อลงทุนไปมากแล้ว"

เพราะฉะนั้น ทำไมบ้านเมืองเราจึงเป็นอย่างนี้ ถ้ามีใครถาม ว่าบ้านเมืองเราทำไมถึงเป็นอย่างนี้ ถ้าหลวงพ่จะให้คำตอบ อย่างตรงไปตรงมา ก็ที่เป็นอย่างนี้ เพราะมันไม่ให้คนไทยปกครอง ประเทศไทย

คนไทยไร้จุดยืน

เวลานี้เราก็ไปมั่วเพลิดเพลินอยู่แต่กับลัทธิใหม่ๆ ที่เขาเอาเข้ามา แต่ของดีที่เรา มีประจำบ้านประจำเมืองของเราอยู่นี้ เรากลับลืมไปตื่นสิ่งใหม่ที่เขามาหยิบยื่นให้ เพราะฉะนั้น ในเมื่อสรุปลงไปแล้ว คนไทยของเราไม่มีอะไรเป็นจุดยืน เมื่อขาดจุดยืนแล้วมันก็มีแต่เขวไขว่คว้า อะไรผ่านเข้ามาเราเอาหมด

... คนไทยเราได้ชื่อว่าเป็นผู้ไม่มีจุดยืน ไม่ทราบว่าจะเอาอะไรเป็นหลักใจ เมื่อไม่มีจุดยืน ไม่มีสิ่งยึด ก็กลายเป็นประชาชนพลเมืองที่หย่อนวินัย บ้านเมืองใดที่หย่อนวินัย หย่อนระเบียบ ขนบประเพณี บ้านเมืองนั้นหาความเจริญไม่ได้

ขโมยพระรัตนตรัย

พระรัตนตรัยขโมยกันได้ มันขโมยได้โดยที่ว่า เขาเอาอะไรมา แทรกแซงให้เราหลงเชื่อไปตามเขา เช่นอย่างพวกไปรับขันธุ์ ทรง วิญญูวิญญาณอะไรนี้ นี่คือการขโมยพระรัตนตรัย ถ้าเราไปหลง เชื่อ ไปรับขันธุ์ขึ้นครูกับเขาแล้วก็ เขาเอาพระรัตนตรัยของเราไป ทำลายแหลกลาญ

... บัลลังก์ใจของชาวพุทธซึ่งเคยเป็นที่ประทับของสมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าองค์เดียวกำลังคลอนแคลน เพราะชาวพุทธปันใจ ให้กับภุมมปิศาจและผู้อื่นๆ ทำให้จิตใจของชาวพุทธไม่มั่นคง ต่อพระพุทธเจ้าซึ่งเคยเป็นที่พึ่งมาก่อน ดังนั้น ชาวพุทธควรจะได้ กลับใจมายึดพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้มั่นคงตามเดิมเสียก่อนที่จะทุกอย่าง จะสายเกินไป

เวลานี้คนไทยไม่มีจุดยืน ไม่ทราบว่าจะเอาอะไรเป็นจุดยืนกัน แน่ เพราะฉะนั้น เราจึงเคืองกว้างอยู่ ใครหยิบยื่นอะไรมา เราเอาหมด จุดยืนจริงๆ เราไม่มี

เรานับถือศาสนาพุทธเพียงแต่จารีตประเพณี แต่ว่าจิตใจเรา ไม่ถึงธรรมอย่างแท้จริง

อย่างไรเรียกว่าทำบุญนอกขอบเขตพระพุทธศาสนา

ทำบุญนอกขอบเขตของพระพุทธศาสนา หมายถึงไปทำบุญถวายแก่พระเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งซึ่งไม่ใช่พระพุทธเจ้า อันนี้เรียกว่าทำบุญนอกศาสนา

ที่นี้การทำบุญนี้ ถ้าใครอุทิศเฉพาะพระเจ้าองค์นั้น ที่คณะนั้น เขายกย่องนับถือ อันนี้เรียกว่า ทำบุญนอกศาสนา

แต่ว่าทำบุญสาธารณประโยชน์ เช่น เราไม่ได้ทำบุญกับพระเจ้า พระสงฆ์ แต่เราไปทำบุญกับเด็กนักเรียน กับคนไข้โรงพยาบาล ซื้อเครื่องมือให้โรงพยาบาล สร้างโรงพยาบาล เป็นต้น อันนี้ไม่ถือว่าเป็นการทำบุญนอกพระพุทธศาสนา

เพราะว่า พระพุทธเจ้าของเราสอน การทำบุญให้ทาน หมายถึง ยื่นของให้ปฏิบัติหา ปฏิบัติหกรับไปกับมือ อันนี้เรียกว่า ทำบุญให้ทาน

ทานปริจาคะ ให้สละ ให้เพื่อรับผลตอบแทน เช่นอย่างทำบุญกับโรงพยาบาลนี้เป็นทานปริจาคะ ทำบุญกับโรงเรียนเป็นทานปริจาคะ สร้างวัดสร้างวาเป็นทานปริจาคะ

แต่การให้ข้าวให้ของ ให้ผ้าผ่อนท่อนสไบ ปัจจัย ๔ แก่พระภิกษุสงฆ์ เป็นการให้ทาน

ที่นี้ที่เรียกว่าปริจาคะนี้ เพราะว่าเราหวังผล หวังผลตอบแทน คือ หวังผลที่จะให้กุลบุตรกุลธิดาได้อาศัยที่ศึกษาเล่าเรียน คนไข้อาศัยโรงพยาบาลรักษาพยาบาล อันนี้เรียกว่า ปริจาคะ

ให้ทานนี้ ให้ไปโดยไม่หวังผลอะไรเลย

สร้างบุญฤทธิ์ดีกว่าอิทธิฤทธิ์

ไปเห็นหนุมานมันยกก้อนหินทุ่มไปใส่กุมภกัณฑ์ กุมภกัณฑ์
จับขี้เหล็กเป็นผงไปเลย เอาก้อนใหม่ทุ่มไปอีก มันก็จับโยนไป พวก
นี้มันสำเร็จอิทธิฤทธิ์มาได้ยังไง มันสำเร็จมาด้วยการบำเพ็ญตบะ
มันบำเพ็ญตบะจนพระอินทร์ พระพรหม พระอิศวร เห็นใจ ประทาน
พรให้มันเป็นผู้มีฤทธิ์ แต่เสร็จแล้วมันก็มาเที่ยวฆ่ากันอยู่

เพราะฉะนั้น **สิ่งวิเศษที่สุดก็คือศีล** ถ้ามีศีลบริสุทธิ์แล้ว ไม่
ต้องไปคำนึงถึงอะไร

พระท่านไปเที่ยวเทศน์ ท่านไปไล่เรื่องญาณ เรื่องฌานอะไร
แข่งขันกัน พอเทศน์จบลงธรรมาสน์มาก็มานั่งด่ากันโขมงโจงแจอยู่
ไม่เห็นได้ประโยชน์อะไร เพราะฉะนั้น สิ่งที่จะได้ประโยชน์อย่างแท้จริง
ในปัจจุบันนี้ ... ใครมีเมีย รักสงสารเมียของตนเองให้มากๆ ใครมีผิว รัก
สงสารผิวของตนเองให้มากๆ ใครมีลูก รักเมตตาปรานีต่อลูกให้มากๆ
ใครมีพ่อแม่ เคารพบูชาพ่อแม่ให้มากๆ เลี้ยงดูท่านให้มีความสุข

นี่! ถ้าใครทำได้มันจะมีฤทธิ์มีเดช เรียกว่า บุญฤทธิ์ **คนมี
บุญฤทธิ์นี้ ไปที่ไหนก็สงบบเยือกเย็น ไม่ไปก่อกรรมทำเข็ญให้ใคร
เดือดร้อน** มีแต่พวกภูตผีปีศาจที่มันไม่นิยมชมชอบในคุณธรรมนั้นแหละ
มันจะร้อนเป็นไฟ

เศรษฐีบุญ

ถ้าอยากเป็นเศรษฐีให้หัดตระหนี่ให้มากๆ ในเมื่อเรามีพร้อมแล้ว มันเหมือนกับน้ำเต็มตุ่ม น้ำเต็มตุ่มนี้ เวลามันเต็มแล้ว เราเทลงไปที่ไหนมีแต่ล้นออกๆ

ไม่ต้องเอาอื่นไกลหรอกนะ อย่างหลวงพ่อนี้ เป็นเด็กกำพร้าตั้งแต่อายุ ๔ ปี ยากจนมาโดยตลอด สร้างบารมีมาจนทุกสิ่งทุกอย่างจนคนเขาเรียกว่า หลวงพ่อเป็นพระเศรษฐี มีรถยนต์ตั้งหลายคัน เงินทองก็เหลือกินเหลือใช้ พอมันมีพร้อมแล้ว มันก็ล้นออกไป ล้นไปเป็นโรงพยาบาลบ้าง ล้นเป็นโรงเรียนบ้าง ล้นเป็นวัดบ้าง

ที่นี้เราตัวคนเดียวในโลก เราตั้งปณิธานว่าเราจะบวชอยู่ตลอดชีวิต แล้วก็ไม่เคยคิดที่จะเก็บสมบัติของชาวบ้านไปพอกพูนความมั่งมีของตัวเอง เราคือคนของศาสนา สมบัติที่เกิดจากบุญบารมีของเราก็คือสมบัติของศาสนา

พระพุทธเจ้าสอนให้เราทำบุญ เราจะทำบุญ เพราะฉะนั้นหลวงพ่อนี้ทำบุญทุกวัน แล้วก็มีคนให้ทุกวัน ทำทุกวันเหมือนกัน คนยากคนจน นักเรียนไม่มีทุนมีรอนที่จะศึกษาเล่าเรียนต่อ ใครที่เรียนดีก็ส่งเสริมให้มันเรียน ส่งเด็กเรียนจบปริญญามาแล้ว ๒๐ กว่าคน คนมาขอสะดุ้งสดางค์จะโกหกพกลมอะไรก็ช่างหัวมัน คำว่าขอให้ตลอดเท่าที่จะให้ได้

ถ้าเด็กคนใดมาขอความช่วยเหลือเรื่องการศึกษาเล่าเรียน เอ้า ! แกพาฉันไปดูบ้านแก ไปดูไปสอบสวน พ่อแม่มันเล่นการพนันไหม

กินเหล้าไหม เอาใจใส่ครอบครัวไหม ถ้ามันคุ้มครองครอบครัวของ
มันดี แม้ว่ามันจะยากจน มันก็ยังเอาใจใส่ครอบครัวดี มันไม่ทอดทิ้ง
ลูกเต้าของมัน เราช่วย

มีรายหนึ่ง พ่อมันเป็นอาจารย์โรงเรียนระดับผู้อำนวยการ
เงินเดือนตั้งหลายหมื่น มันเล่นแต่การพนัน ลูกมาขอความช่วยเหลือ
สอบสวนชาวบ้านว่าพ่อมันเป็นอย่างไร ความประพฤตินะ โอ๊ย ! มัน
เล่นแต่การพนัน เงินเดือนมันตั้งหมื่นสองหมื่นมันยังไม่พอกินพอใช้เลย
กรรมของมัน ในลักษณะเช่นนี้ไม่รับ ไม่รับผิดชอบ

อย่าตกเป็นทาสแห่งศรัทธา

(หลวงพ่อกำลังให้คำแนะนำแก่หญิงสาวคนหนึ่งที่มาปรึกษาว่า คุณแม่ไปปฏิบัติธรรมที่สำนักหนึ่งแล้วทำบุญอย่างทุ่มเทตามคำชักชวนของสำนักนั้นจนเกินความพอดี จนลูกหลานต้องเดือดร้อนใจ จึงอยากจะได้คุณแม่กลับมา)

... อย่าไปดึงท่าน ถ้าท่านไปแล้วไปปฏิบัติธรรม จะไปวัดไหนก็ไปเถอะ ... เราปฏิบัติทางนี้ก็พยายามทำเหตุผลให้ท่านรู้ การปฏิบัติธรรมเพื่อสร้างจิตของเราให้เป็นอิสระ ไม่ตกเป็นทาสแห่งศรัทธาหรืออะไรทั้งสิ้น ความศรัทธามี แต่ต้องรู้จักประมาณ ไม่ใช่จะไปปล่อยจิตปล่อยใจให้อยู่ในอำนาจของการบังคับจากอำนาจจิตของคนอื่น

... เราก็ปฏิบัติของเราไป ในที่สุดท่านก็จะรู้ของท่านเอง

... เมื่อเราไม่มีเงินไปทำบุญเยอะๆ เราก็ทำเจตนาของเราให้บริสุทธิ์ ไม่ต้องไปทุ่มไปเทอะไรให้มากนักหรอก สวดมนต์ภาวนาไปแล้วจะสำเร็จเอง

ดีอย่างไรคือดีแท้

การปฏิบัติธรรมนี้ อย่าไปเชื่ออาจารย์ พระพุทธเจ้าท่านก็
บอกมาให้เชื่อตัวเอง เราทำอะไรแล้วเรามีความสุขความสบายให้เชื่อ
อันนั้น ที่นี้ความสุขสบายที่เราได้นี้ คนอื่นต้องไม่ทุกข์ไม่ร้อนด้วย ถ้า
เราได้มาเราเป็นสุขแต่คนอื่นเดือดร้อน อย่าไปเอา ถ้าเราได้มาแล้ว
คนอื่นก็เป็นสุข เราก็เป็นสุขนั่นเอง

**การทำดีนี้ ตัวเองก็ไม่เดือดร้อน คนอื่นก็ไม่เดือดร้อน นั้น
จึงจะเรียกว่าดีแท้**

เนื่อนาบุญที่พิเศษที่สุด

การทำบุญด้วยวัตถุสิ่งของ เนื่อนาบุญพิเศษที่สุดคือพ่อกับแม่ ทำลงไป เลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่เราให้สมบุรณ์พูนสุข แล้วค่อยไปทำบุญกับพระ

นี่แหละเขาว่าหลวงพ่อก็คงไปสอนคนอย่างนี้ ถ้าเผื่อเขาไม่มาทำบุญกับพระ ท่านไม่อดตายหรือ ไม่มีทางอด เขาได้ความรู้ความเข้าใจธรรมะที่ถูกตองจากเรา เขาย่อมเลี้ยงดูเรา ท่านผู้สอนให้เรารู้จักคุณพ่อคุณแม่ เราควรจะรู้คุณของท่านผู้นี้ด้วย เขาก็มาเลี้ยงดูเรา เขาไม่ปล่อยให้เราอดอยาก หลวงพ่อก็คงสอนอย่างนี้ แต่ละวันๆ นี่ ลูกหลานมาบังคับให้กิน อาหารล้นโต๊ะเลย รถยนต์มันก็ซิงเอามาให้หนึ่ง

... แล้วใครจะไปทำมาค้าขายอะไร จะขายที่ดินที่ตอน เออ... ถ้าได้มา ขายสำเร็จแล้ว ข้าพเจ้าจะไปทำบุญวัดนั้นวัดนี้ อย่างไร ! ถ้าข้าพเจ้ามีศรีสุขแล้ว ข้าพเจ้าจะเลี้ยงครอบครัวพ่อแม่ของข้าพเจ้าให้มีความสุขความสบาย อันนี้เป็นความจริงที่ออกจากใจของเรา ที่นี้เรื่องบุญนี้เอาไว้อย่างที่หลังเมื่อมันพร้อมแล้ว

มงคลอันสูงสุด

...ธรรมะอันเป็นหลักที่เป็นหน้าที่โดยตรงของเรา มาตา ปิตุ
อุปัฏฐาณัง การอุปัฏฐากเลี้ยงดูบิดา มารดา เอตัมมังคะละมุตตะมัง
เป็นมงคลอันสูงสุด ปุตตะทารัสสะ สังคะโห การสงเคราะห์สามีภรรยา
และลูก เอตัมมังคะละมุตตะมัง เป็นมงคลอันสูงสุด ปฏิบัติหน้าที่อัน
นี้ให้ได้สมบูรณ์ คุณธรรมเบื้องสูงจะก้าวขึ้นไปเองโดยที่เราไม่ได้ตั้งใจ

... วันไหนเราไม่ได้ทำบุญตักบาตร ก็ให้ตั้งใจไว้ว่า วันนี้เราจะ
ทำบุญกับพ่อกับแม่ ญาติตายายของเรา คือเราเป็นฆราวาส ภารกิจมัน
มาก บางทีก็ไม่มีเวลาไปทำบุญในวัดในวา เราก็นึกว่าวันนี้เราจะทำบุญ
กับพ่อกับแม่เรา นี่ จะทำบุญกับลูกกับเต้ากับสามีภรรยาของเราแน่แหละ
คือว่าพยายามสร้างความรักความเมตตาปรานีต่อกันให้มากๆ

กิจวัตรของขรราวาส

กิจวัตรของขรราวาส เลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่ เลี้ยงลูก เลี้ยงเมีย เลี้ยง
 ผัว ขยันขันแข็งในการทำมาหาเลี้ยงชีพ โลกมันมีอยู่ในใจ พยายาม
 ใช้ให้มันเกิดประโยชน์ อย่าให้ผิดศีล ๕ ข้อใดข้อหนึ่ง โลกแค่นี้
 เชิญโลกไป อย่าไปกลัวความโลก ให้มันกระตุ้นเตือนใจ ให้เกิดทะเยอ-
 ทะยานในความอยากได้อะไรดี อยากมีอยากเป็น สิ่งที่มีมนุษย์ต้องการ
 มีอยู่ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข อำนาจ ๕ อย่างเท่านั้น และทุกคน
 มีสิทธิในการแสวงหา แต่ว่าการแสวงหาต้องมีขอบเขต ขอบเขตก็คือ
 ศีล ๕ ข้อ

การทำอันใดที่ไม่ผิดศีล ๕ ข้อใดข้อหนึ่ง ทำได้ ไม่บาป แล้ว
 ก็ไม่ผิดกฎหมายปกครองบ้านเมืองด้วย ศีล ๕ ข้อนี้แหละ ไปสอนลูก
 สอนหลานให้ดี ถ้าลูกหลานเรากำลังเป็นนักศึกษาอยู่ “นี่ ! เจ้าต้องการ
 อยากให้บ้านเมืองเราเป็นประชาธิปไตยสมบูรณ์ไหม” “อยากให้เป็น”
 “เอ้อ! อยากให้เป็น รักษาศีล ๕ เด็ดลูกเดือ !”

ที่นี้รักษาศีล ๕ นี้ เอากันเพียงแค่นี้ก็ได้ ถ้าใครจำเป็นต้อง
 ฆ่าสัตว์ประกอบอาหารเลี้ยงชีวิต ให้ตั้งใจว่า ขึ้นชื่อว่ามนุษย์ฉันจะ
 ไม่ฆ่า ไม่เบียดเบียน ไม่ข่มเหง ไม่รังแก ไม่อิจฉาตาร้อน ใครมีความ
 จำเป็นจะต้องฆ่าสัตว์ประกอบอาหาร เลี้ยงชีวิต เชิญตามสบาย แต่ว่า
 มนุษย์อย่าไปแตะต้อง นี่เอาระดับปกครองบ้านเมืองเสียก่อน เมื่อเรา
 สร้างความดีในเพื่อนมนุษย์ของเรามากๆ ความดีมันเพิ่มพลังมากขึ้นๆ
 ในที่สุด สัตว์เดรัจฉานเราก็จะฆ่าไม่ได้

อย่ามองข้ามศีล ๕

ถ้าจะเอาความสุขสงบในระดับสังคมมนุษย์ รักษาศีล ๕ ในระดับมนุษย์ แต่ถ้าจะเอาสวรรค์นิพพานจริงๆ นี่ ต้องงดเว้นแม้แต่การฆ่าสัตว์เดรัจฉาน

ศีล ๕ ในระดับมนุษย์ที่เป็นกฎหมายปกครองบ้านเมือง รัฐธรรมนูญที่ถูกต้องและแน่นอนที่สุดมีศีล ๕ ข้อเท่านั้น ที่เขาบัญญัติกฎหมายขึ้นมามากมายก่ายกองนี้ เขาบัญญัติขึ้นมาเพื่อขายหนังสือเขาต่างหาก แต่ถ้ามันยึดศีล ๕ ข้อนี้มันคงแล้ว ประเทศไทยนี้ไม่ต้องออกกฎหมายอะไรอีก

ศีล ๕ เป็นคุณธรรมประกันความปลอดภัยของสังคม ป้องกันไม่ให้มนุษย์เกิดมีการฆ่ากัน แค่นี้มันหมดปัญหาแล้ว **เราจะเอาดีกับธรรมะอันเป็นธรรมชาติจริงๆ พระพุทธเจ้าสอนให้เราสร้างความรักความเมตตา** พอขั้นต้น มนุษย์อย่าฆ่ากัน อย่าเบียดเบียนกัน อย่าข่มเหงกัน อย่ารังแกกัน อย่าอิจฉาตาร้อนกัน ทุกคนให้นึกเสมอว่าทุกชีวิตต้องมีความสุขกายสุขใจ อย่าได้เบียดเบียนซึ่งและกัน จงมีสุขรักษาตนให้พ้นภัยทั้งปวงเถิด นี่หลักของท่านอยู่ที่ตรงนี้

แต่เรามองข้ามต่างหากเล่า หลวงพ่อหลวงฟุ้งค์ไหน ขึ้นธรรมาสันเทศน์ก็ฟัดกันเป็นคั่งเป็นแคว จับต้นชนปลายไม่ถูก เลยปฏิบัติตามไม่รู้จะเอาอะไรมาเป็นหลัก

พระไตรปิฎกคือแม่บทของศาสตร์ทั้งปวง

หลักศาสนาพุทธนี้แหละ เป็นหลักประชาธิปไตยที่แน่นอนที่สุด แต่คนไทยเราไม่รู้จักเอาคุณค่าจากสิ่งที่ตัวมีอยู่ แม้แต่คัมภีร์การศึกษา ปรัชญา จิตวิทยา ตรรกศาสตร์ต่างๆ ที่ฝรั่งพิมพ์หนังสือมาขายให้เราเนี่ย มันไปจากคัมภีร์พระไตรปิฎกของพระพุทธเจ้าเนี่ย

พวกเราเรียน เรียนแล้วมีแต่มาคุยอวดกัน แต่ไม่คิดเอาไปทำประโยชน์ ฝรั่งรู้จักเก็บเอาผลประโยชน์ คัมภีร์พระไตรปิฎกและทุกศาสนามันเรียนจบหมด พอเรียนจบแล้วมาเปรียบเทียบ อะไรมันจะเป็นประโยชน์แก่ประชาชน เป็นประโยชน์แก่พลโลก มันก็คัดลอกออกมาพิมพ์เป็นตำราให้ลูกหลานเรียน มันออกมาจากคัมภีร์พระไตรปิฎกทั้งนั้น

อย่าแข่งตัวเอง

คำว่า “ดวงไม่ดี” “โชคไม่ดี” อย่างกล่าวเป็นอันขาด ต้องว่ามันดีไว้เรื่อย ไม่ดีก็ว่าดี คือมันดีกว่าเวลาที่มันไม่ดี ปากคน ปากกินพริก กินเกลือ วาระจิตที่มันศักดิ์สิทธิ์มันมีอยู่ทุกคน ไม่ใช่เฉพาะตัวบุคคล เวลาที่จิตมันแน่วแน่กล่าวออกมาแล้วมันเป็นจริง เพราะฉะนั้น อันนี้ต้องระวัง

คำว่าไม่ดีกับตัวเอง อย่าพูดเป็นอันขาด ดวงช่วย ดวงไม่ดี ดวงตก อย่าไปว่า คือมันดีกว่าคนที่เขาไม่ดีกว่าเรา ไม่ใช่เรายกย่องตัวเองหรือทะนงตัว ถ้าไปว่าไม่ดี มันเหมือนกับแข่งตัวเอง

อำนาจของความสัตย์

มีคนงานมาทำงานสร้างศาลาให้หลวงพ่อยุ่ที่ ศาลาหลังเก่า เพื่อนทำงานร่วมกันมันทรยศต่อกัน มันเอาเปรียบกัน หมอหนึ่งได้แต่นั่งสวดมนต์ภาวนา เราเชื่อสัตย์สุจริตต่อเพื่อนต่อฝูง เราไม่ฉ้อไม่โกงเพื่อน ขอความสุขสบาย ความรำคาญความรวยจงเกิดมีแก่เรา ไอ้หมอนั้นถูกลอตเตอรี่รางวัลที่ ๒ ตั้ง ๒ หน หวญนี้ถูกแทบทุกงวดเลย เดียวนี้หยุดเป็นลูกจ้างก่อสร้างแล้ว กลายเป็นผู้รับเหมาก่อสร้างใหญ่โตอยู่ที่กรุงเทพฯ โน่น แต่เพื่อนร่วมกันที่ขี้ทรยศต่อเพื่อนยังย่ำต๊อกอยู่ที่เมืองโคราชนี่ นี่คือนิสัยของการปฏิบัติธรรม ความเชื่อสัตย์สุจริตต่อเพื่อนต่อฝูงนี้มันมีอานิสงส์

สามีภรรยาคนหนึ่งเป็นเศรษฐี ลูกเขาเจ็บป่วย เอาหมอที่ไหนมารักษามันก็ไม่ดีขึ้น มีแต่ทรงกับทรุด จนกระทั่งพ่อแม่ทั้งคู่ก็หมดปัญญา ทำอย่างไรลูกเราจึงจะหาย มีลูกชายคนเดียว หัวแก้วหัวแหวนด้วย เป็นเศรษฐี เป็นมหาเศรษฐีด้วย ถ้าลูกเราตายแล้วไม่มีทายาทรับมรดก สมบัติทั้งหลายก็จะตกเป็นของหลวงหมด จะทำอย่างไรเออ ... เอ้า ลองมาอธิษฐานจิต กล่าวถึงความสัจจะที่มีอยู่ในใจของแต่ละคน ทางฝ่ายภรรยา เอ้า ! แกประกาศออกมาก่อน บอกสามี

สามีประกาศออกมา “ฉันรู้อยู่แก่ใจแล้วว่ามันแต่งงานกับภรรยาของฉัน ภรรยาของฉันไม่เคยรักฉันแม้แต่นิดหน่อย แต่ฉันก็รักเขาจนสุดหัวใจ นี่คือนิสัยของข้าพเจ้า ด้วยอำนาจแห่งการกล่าวคำสัตย์นี้ขอลูกของข้าพเจ้าจงหายจากโรคภัยไข้เจ็บ”

ที่นี้พอตกถึงวาระที่ภรรยากล่าว “ข้าพเจ้าแต่งงานกับท่านเศรษฐี
ข้าพเจ้าไม่เคยมีความรักท่านเศรษฐีแม้แต่บัดนี้ คิดที่จะนอกใจอยู่
เสมอแต่ทำไม่ได้ เพราะผิดศีลธรรม นี่คือสัจจะของข้าพเจ้า ด้วยอำนาจ
แห่งการกล่าวคำสัตย์นี้ ขอลูกข้าพเจ้าจงหายจากโรค” เป้าพรวดลงไป
ลูกลุกขึ้นมาเลย หายยังกับปลิดทิ้ง นี่คืออำนาจของความสัตย์

**ความสัตย์ ความจริง ที่เรามีต่อเพื่อนต่อฝูง สามภรรยามี
ต่อกันนี้ มีแต่ความเจริญรุ่งเรือง**

น้องชายของหลวงพ่อกคนหนึ่งที่น่ารักกันไปมีภรรยา มันไม่มี
ลูก ภรรยาก็รักมันอย่างสุดซึ้งเหมือนกัน แต่เสร็จแล้วมันทรยศต่อ
ภรรยา มันไปหาเมียอื่น ทิ้งเมียเมียมันก็แข่งเอา “กูจะให้เมียอื่น
แต่ฝ่าเท้าสำหรับเงิน” ลงผลสุดท้าย เดียวนี้สันเนื่อประจาดัว

เพราะฉะนั้น ระหว่างสามภรรยาเนี่ย อย่าไปตำหนิกัน ต่างคน
ต้องว่ากันดี ดี ดี อยู่เรื่อย มีลูกก็ลูกดี มีเมียก็เมียดี มีผัวก็ผัวดี

มนต์อะไรวิเศษที่สุด

หลวงพ่อกเคยเรียนมนต์ไสยศาสตร์ลองดูบ้าง เรียนมนต์หนึ่ง
เหินยว ไปเรียนอยู่ ๓๐ นาที บทมนต์ที่หลวงพ่อกเรียนอยู่นั้นมีคำสั้นๆ
ว่า “อูรุษัง อูรุษัง อูรุษัง” เสกพลู ๗ ใบ แล้วเคี้ยวๆ เสกแล้วเคี้ยว
กินลงไป เวลาทดลองก็ท่อง อูรุษังๆๆ พันแทงก็ไม่เข้า ที่นี้พอเสร็จ
แล้วก็นึกว่า ไม่เชื่อ พอจิ้มเข้าไปนิดเดียวเลือดสาด

มีคนมาถามหลวงพ่อกว่า ไปนั่งปลุกเสกสิ่งของนี้ เอามนต์บท
ไหนไปปลุกเสก หลวงพ่อกบอกว่าไปนั่งสมาธิฟังพระท่านสวด เสร็จ
แล้วก็อธิษฐานจิตว่าขอให้วัตถุมงคลนี้ขลังศักดิ์สิทธิ์ตามที่เขาปรารถนา
เถิด หลวงพ่อกไม่ได้ปลุกเสกคาถาใดๆ ทั้งสิ้น เพราะท่านผู้ปลุกเสก
มีอยู่ หลวงพ่อกก็นั่งสมาธิไป หลวงพ่อกไปนั่งที่ไหน คนที่เขาไปร่วมงาน
เขาชมว่าหลวงพ่อกนั่งเก่ง

เขาถามหลวงพ่อกว่า ออกเหรียญออกพระกี่รุ่น ไม่เคยออก ไม่
เคยออกแล้วทำไมมีด้ายดิน ก็คนเขาขอทำ ก็ให้เขาทำไป เห็นว่าเขา
จะทำประโยชน์ แล้วท่านเอาคาถาบทไหนมาปลุกเสก ถ้าเขาให้มา
ปลุกเสกเอง ก็สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ แค่นั้นแหละ หลวงพ่อก
ไม่มีมนต์มีคาถาอาคมอะไรหรอก เพราะว่าครูบาอาจารย์สอนไม่ให้
เรียนมนต์

มนต์ที่วิเศษที่สุดก็คือ มนต์พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ
นั่นแหละ

หลวงพ่อกิมพ์บทสวดมนต์ อิติปิโส กับ พรหมวิหาร เป็น
แผ่นเล็กๆ แจกๆๆ เตี่ยนี่คนนิยมสวดกันเยอะ สวดแล้วได้ต๊ะอะไร
เออ! สวดไปเพื่อทำให้ใจมีที่อยู่ที่อยู่อาศัยสิ ส่วนจิตสงบหรือไม่สงบไม่
สำคัญ เราระลึกถึงคุณของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ได้บุญ ทำ
ให้ใจเรามีที่อยู่ที่อยู่อาศัย

บางคนมาเล่าให้ฟังว่า สวดไปๆ เวลานั้นคุยกันอยู่นี่ จิตลึกลงๆ
มันยังสวดอิติปิโสอยู่นะหลวงพ่อ นั่นแสดงว่ามันฝังลึกลงไปในจิตในใจ

อานุภาพบทสวดพุทธคุณ

พวกที่ย้อนมาสวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ แล้วมาสวด
 อิติปิโสบทเดียวนี้ ใครมีหนี้มีสิน ก่อนสวดให้อริชชานจิตว่า ขอบารมี
 พระพุทธเจ้าดลใจลูกหนี้ให้อาหนี้มาคืนข้าพเจ้า ใครมีถ้อยมีความ
 สวดเสีย แล้วอริชชานจิต ขอให้ลูกความม้นยอมรับสภาพความจริง ...
 ถ้าเราเป็นหนี้เขา ก็ขอให้เรามีเงินมีทองไปใช้หนี้เขา

สวดนี้ สวดเวลาไหนก็ได้ ที่ดีที่สุดก็กลางคืนก่อนนอน ถ้าเวลา
 เราไปทำงาน เวลาว่างจากงาน เราสวดได้ตลอดเวลา ไม่ต้องมีพิธีรีตอง
 ถ้าเราสวดไม่หยุด จิตของเราก็ไปยึดกับบทสวดมนต์ จิตก็ได้ที่พึ่ง
 ที่อาศัย เหมือนสร้างบ้านให้ใจอยู่ ที่นี้ใจของเรามีที่อยู่ที่อาศัยแล้ว
 มันก็สบาย ที่มันเดือดร้อนวุ่นวาย เพราะมันหาที่ยึดไม่ได้ มัน
 เร่ว่อน

บทพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณนี้ ยิ่งสวดยิ่งเย็น ยิ่งสบาย

สวดอิติปิโสนี้ สะเดาะเคราะห์ได้ สวดให้ลูกให้หลานก็ได้ มี
 คนโทรศัพท์มาจากกรุงเทพ โอ๊ย ! หลวงพ่อ ลูกของผมเป็นมะเร็ง นอน
 ทูรนทูรายอยู่ หลวงพ่อช่วยเมตตาให้หน่อย ก็สำรวมจิตสวดอิติปิโสบท
 เดียว พอเสร็จแล้วทางโน้นโทรศัพท์มา หลวงพ่อ ... เป็นพระคุณอย่าง
 สูง ลูกผมนอนหลับแล้ว พอออกพรรษามา เขาเอามาให้ดู อ้วนพีเขียว

ไม่มีอะไรวิเศษยิ่งกว่าบทนี้ ใครเอามนต์ เอาเวทย์อะไรมา
 ให้เราท่องเราบ่นนี้ อย่า ! ให้ใจแน่วแน่ต่อพระพุทธเจ้า พระธรรม
 พระสงฆ์

หลวงพ่อสว่างวัดสว่างวา ที่มองเห็นอยู่นี้ ไม่ได้ทำอะไรทั้งนั้น
แหละ มีแต่สวดมนต์ภาวนาอย่างเดียว วัดอุโมงค์ที่เขามาวางขาย
เกลื่อนนั้น ของคนอื่นดอก เขามาอาศัยยี่ห้อเรา หลวงพ่อจะสร้างอะไร
นี้ ไม่เคยขายอะไรมาสร้างวัด

ที่แรกสวดจบไปหมดทุกบทก่อน (พุทธานุสสรณ์ ธรรมคุณ สังฆคุณ)
แล้วภายหลังมาอธิษฐานสวดเฉพาะบทอิติปิโสบทเดียว สวดจบแล้ว
ขึ้นต้นใหม่ๆ สวดไปๆ จิตมันจะสงบเป็นสมาธิเอง

บางคนเขามาเล่าให้ฟังว่า หลวงพ่อ! ฉันมานั่งคุยกับหลวงพ่อกับ
อยู่อย่างนี้ จิตของฉันในส่วนลึกๆ มันสวดอิติปิโสอยู่ไม่หยุดสักที นั่น
แสดงว่าจิตของเราได้ที่ฟังแล้ว

ธรรมอันเป็นหลักปฏิบัติ ก็สวดมนต์นี้แหละเป็นหัวใจ

มนต์ฝังลึกอยู่ในจิต

หลวงพ่อกับไปเรียนไสยศาสตร์มา เขาแนะนำว่า ถ้าปฏิบัติตามแบบนี้ๆ ถึง ๓ ปี ต่อไปไม่ต้องท่องมนต์ก็ได้ มนต์เรานั้นมีอยู่ตลอดเวลา หลวงพ่อเลยเอาแบบนั้นแหละมาสอนคนท่อง แล้วก็ได้ทดลองมีประสบการณ์มาด้วย

ญาติหลวงพ่อสวดมนต์ไม่เป็น ฟังเทศน์ก็听不懂เรื่อง แกมาบ่นว่า เกิดมาชาตินี้ทำไมโง่งนักหนา “มันโง่งอย่างไร” “จะไม่โง่งอย่างไร ฟังเทศน์ก็听不懂เรื่อง สวดมนต์ก็ไม่เป็น” “สวด พุทโธ คำเดียวเป็นไหม” “เป็น” “เอ้า ! สวดพุทโธคำเดียว สวดพุทโธทุกกลมหายใจนะ ไม่ต้องเลือกกาล เลือกเวลา สวดตลอดไป” แกก็ไปสวด

มาวันหนึ่ง แกบุกขึ้นมาหาหลวงพ่อดังแต่ตี ๔ แกมีศักดิ์เป็นอาสะใภ้หลวงพ่อ หลวงพ่อก็กถามว่า “เอ้า ! แม่ขึ้นมาทำไมคำมิด มาคนเดียวคนเดียว มันผิดวินัยพระนะ”

“โอ๊ย มันทนไม่ไหว”

“ทำไม จึงทนไม่ไหว”

แกก็ตอบว่า “ทำไมใจคนมันจึงลุกเป็นไฟได้”

หลวงพ่อก็รู้ทันทีว่า แกสวดมนต์ไม่หยุด แล้วจิตแกเป็นสมาธิ หลวงพ่อก็กถามว่า “ลุกเป็นไฟแล้วมันร้อนหรือมันเย็น” “โอ๊ย ! มันเย็นสบาย หากความสุขใจจะมาเปรียบเทียบกับไม่ได้เลย” “ถ้าหากว่ามันไม่ร้อน ให้มันลุกอยู่อย่างนั้นแหละ” “เดี๋ยวนี้มันก็ยังลุกอยู่นะ ยังไม่ดับเลย” “เอ้า ! ให้มันลุกไป”

จนกระทั่งวาระสุดท้าย ก่อนที่แกจะตาย เรากำลังจัดงานวัน
บูรพาจารย์ หลวงพ่อไปเยี่ยม แกกำลังนอนป่วยอยู่

ถามแกว่า “พระสวดได้ยินไหม”

“ได้ยิน”

“พระเทศน์ได้ยินไหม”

“ได้ยิน”

“เข้าใจไหม”

“เข้าใจอยู่ แต่มันพูดไม่เป็น รู้หมดแต่มันพูดไม่เป็น”

“เดี๋ยวนี้จิตมันยังลุ่มเป็นไฟอยู่ไหม”

“เดี๋ยวนีมันยังลุ่มแรง มันไม่ได้ไปไหน”

หลวงพ่อกถามว่า “แม่พิจารณาอายุขัยตัวเองหรือยังว่ามันหมดหรือยัง”

“มันหมดแต่นานแล้ว คอยฟังคำสั่งอยู่เท่านั้นเอง”

“เฮ้อ ! จะให้ฉันสั่งให้ตายจั้นหรือ”

“ก็อย่างนั้นสิ ใครเป็นผู้รับผิดชอบ คนนั้นต้องสั่ง”

“ถ้าฉันฉันสั่งละ แต่ว่าไม่ใช่วันนี้ละ ให้งานมันเสร็จ

ก่อนค่อยไป”

พอดีงานเราเสร็จคืนวันที่ ๓ วันที่ ๔ ตื่นเข้ามา แกก็ไป

กาลาสยบมาร

คนไหนที่คิดอิจฉาเบียดบังเรา แม่เมตตาให้มากๆ สวดมนต์
บทน้อย (พุทธรคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ แม่เมตตา) นี้แหละ แม่เมตตา
ให้เขาคอนนั้นมากๆ

หลวงพ่อนี้เคยถูกเพื่อนฝูงอิจฉาตาร้อน มันเอาซี่ผึ้งมาปั่นหุ่น
แล้วก็เอาเข็มเสียบหัวใจไว้ มันหวังจะเอาให้ตาย พอเสร็จแล้ว ตัวเขา
คนทำนั้นแหละจะตายเสียเอง เรื่องอย่างนี้มีจริง หลวงพ่อนี้แหละ โดน
มาเองเลย โดนเขาทำมาเอง แม่เมตตา สวดมนต์ อันนั้นะถึงได้หาย
เราสวดพุทธรคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ แม่เมตตานี้เป็นประจำ แล้วไม่มี
อะไรทำลายเราได้เลย เรื่องคุณไสยนี้จะต้องไม่ได้เลย เราไปไหนมา
ไหน ถ้าเรายึดมั่นในบทสวดมนต์นี้ ไปที่ไหนมาที่ไหน ย่อว่าแต่
มนุษย์จะยินดี ภูตผีปีศาจมันก็ไหวเรา ถ้าใครยังสวดมากเท่าไร แม่
เมตตามากเท่าไร คนนั้นเป็นคนมีบุญ ไปที่ไหนภูตผีปีศาจมันมาขอ
บุญ

ต่อไปนี้ให้ยึดมั่นบทสวดมนต์นี้ อย่าไปเอาอื่นเลย

... อานิสงส์ของการแม่เมตตา มนุสสานัง วิโย โหติ เป็นที่รัก
ของมนุษย์ เทวดา รักขันทิ เทวดาย่อมคุ้มครองรักษา ศาสดราอาวุธ
ยาพิษ ไม่ถูกต้องบุคคลผู้นั้น คุณไสยใครทำมาแล้วมันจะสะท้อนมา
เล่นงานเจ้าของเอง

หลวงพ่อสอนธรรมะคนนี้ หลวงพ่อไม่ค่อยเอาในตำรามาสอนหรอก เอาประสบการณ์ที่เราผ่านมาแล้ว เพื่อนฝูงที่เขากล่าวหาว่าหลวงพ่อนี้ไปรักไปชอบผู้หญิงยิ่งเรื่องไหน หลวงพ่อพูดคำเดียว ว่าได้วาไป เตียวกรรมสนองกรรม แล้วก็โดนทุกรายเลย บางทีถึงขนาดตายโหงก็มี พอมันว่าหนักเข้าๆ เรายิ่งแต่แผ่เมตตาให้มันเฉย ลงผลสุดท้ายตรอมใจ มันเองผูกคอตายเองก็มี

อย่าใช้มนต์ไล่ผี

ภูตผีปีศาจอย่าไปท่องมนต์ อย่าไปสวดมนต์ไล่มัน ถ้าสมมติว่าบ้านเราเนี่ย มันมีอะไรกุกๆ กักๆ เราสงสัยว่าจะมีภูตผีปีศาจมาสิงอยู่ สวดมนต์ให้หัวพระ แล้วประกาศตังๆ ว่า เออ ! วิญญาณ ภูตผีปีศาจ เทวดาทั้งหลายเอ๊ย ข้าพเจ้าได้สวดมนต์ภาวนา จงมาอนุโมทนาเอา บุญกับข้า แล้วไปเกิดดีถึงสุขเสีย อย่ามาวุ่นวายกัน

... คนภูตผีสิง อย่าเอาหมอมนต์มาไล่เป็นอันขาด สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ แผ่เมตตาทุกวัน ทำบุญกุศลอันใด อุทิศส่วนกุศลให้เขา แค่นั้นเขาจะให้ความสุขกับเรา ถ้าเอาหมอมนต์มาไล่แล้วมันเหมือนกับเราจับดาบไล่ฟันมัน ถ้ากำลังเราเหนือกว่าก็สู้มันได้ ถ้ากำลังเราด้อย มันเหยียบคอเรา แต่ถ้าหากเราทำดีกับเขา ภูตผีปีศาจ แส่นจะร้าย แต่เขาก็ดีกับเรา ดีไม่ดีเขามาให้โชคให้ลาภเราเสียด้วยซ้ำ

เมตตาศัตถุ

เรื่องการทำดีนี้มันมีอุปสรรค คนที่ไม่ทำอะไรนั้นไม่มีใครอิจฉา
ดาร์อนหรือ คนยิ่งทำดีเท่าไรก็ยิ่งมีคนอิจฉาดาร์อน นี่! มันยากตรงนี้
แหละ พอมีใครว่าเราขึ้นมา อิจฉาดาร์อนขึ้นมา แม้แต่เพียงแค่ว่า
เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา พระที่มันไม่เอาไหน มันก็ตะโกน โอ๊ย!
ขอเกาะชายจีวรหน่อยเน้อ ! มันว่าอย่างนี้ พอเราโดนเข้าอย่างนี้ ถ้าใจ
เราไม่แข็งก็เกิดอายเขา ไม่อยากจะทำแล้ว ทำแล้วเขาว่า แต่หลวงพ่
ใครว่าอะไรก็ช่างใคร เวลานั้นสนุกขึ้นมา นั่งหลับตาสมาธิมันอยู่นั้น
ใครมาปลุกก็ไม่ตื่น ถ้ามีคนด่ามากเท่าไรยิ่งภาวนาเก่ง เวลาเจ็บไข้
เวลาคนนินทา หลวงพ่จะเอาใหญ่เลยละ แบบชนิดที่ว่าไม่ลืมหูลืมตา
ดูใครแล้ว

ไปฟังมันทำไม เสียงมนุษย์ อย่างดีก็มีดีมีชมเท่านั้นเอง ตัว
เรานี้สำคัญที่สุด พวกที่มันว่าเรา ว่าเราร้ายๆ นี่ มันไม่ได้หิบบิ้น
อะไรมาให้เราหรอก มีแต่คนที่ยกมือไหว้เรา ยกย่องสรรเสริญเราต่าง
หาก เอาโน่นเอานี้มาให้เราอยู่เรากิน เพราะฉะนั้น อย่าไปสนใจกับ
มันเลย คนที่นินทาว่าร้าย สวดมนต์ภาวนาแผ่เมตตาให้มันมาก ๆ
เดี๋ยวมันพังไปเองหรอก อย่าไปแข่งชกหักกระดุกมัน ใครว่าอะไร
สาธุ ! ขอให้เจ้าเจริญๆ ลูกเดียว แล้วคำว่าเจริญนี้ ใครประกอบเหตุ
ชั่ว มันก็จะเจริญในทางชั่ว ใครประกอบเหตุดีก็เจริญในทางดี

กฎแห่งกรรมคือศาสนา

ที่วิทยาลัยพยาบาลของโรงพยาบาลหัวเฉียวที่บางนาเนี่ย เวลาเขาจะไปสร้างนี่ เขาขนดินไปถมที่ มันยื่นโบกมือห้ามอยู่อย่างนี้ เป็นตนเป็นตัวออกมาห้าม เสร็จแล้วรถเสียบ้าง คนเจ็บบ้าง ทำอย่างไร หลวงพ่อ มันถึงจะหาย โอ้ย! ไม่ยากหรอก เดี่ยวจะไปบอกมันเอง หลวงพ่อไป ก็ไปยืนกลางสนาม ก็อธิษฐานจิตแผ่เมตตาให้มัน แล้วก็ประกาศบอกว่า “ที่นี้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระราชทานให้เขา เขามีสิทธิ เขาจะทำธุรกิจของเขา พวกเจ้าอย่ามารบกวน จงมาอนุโมทนาบุญกับข้า แล้วไปเกิดดีถึงสุขชะ” แล้วมันก็หาย แล้วเขาก็บอกว่าผีแซกด้วย ที่นี้พอไปทำแล้วมันหาย ก็ได้ข้อมูลมาว่า ความแตกต่างของลัทธิและศาสนาเนี่ย มันมีเฉพาะเมืองมนุษย์เท่านั้น คำสอนของแต่ละศาสนาที่แตกต่างกัน มีเฉพาะในภพมนุษย์ เมื่อเราตายไปแล้วไปสู่โลกวิญญูณ ยังเหลือแต่กฎของกรรมเท่านั้นเป็นศาสนา

...เพราะฉะนั้น คำว่าบุญนี่ ที่เราให้ไป วิญญูณที่เคยนับถือศาสนาอื่นๆ มา มันก็ยังไม่รู้จักสาธุเอาบุญเหมือนกัน อ้าว ! ไม่งั้นผีที่มันมาห้ามไม่ให้ถมดินนั้นจะหายไปได้อย่างไร แต่พอไปแผ่ส่วนกุศลให้มันแล้ว มันหายไป ก็แสดงว่ามันได้บุญแล้ว มันจึงไม่มารบกวนเขา

คนที่ถูกสอนว่า ผ่าสัตว์ไม่บาป พอเขาตายไปปั๊บ เขาได้รับโทษของการฆ่าสัตว์ เขาจะบอกว่า โอ้ ! พระสมณโคดมนี้สอนถูกต้อง ศาสดาของเราสอนไม่ถูก นี่เขาจะได้ความรู้สึก เหมือนอย่างผีที่มันเข้าสิงคนที่บวชมาแล้วไปเรียนวิชาอาคมทางไสยศาสตร์ ตายไปเป็นผีใหญ่

หมดนะ มันว่าอย่างนี้ เกจิอาจารย์ดั่งๆ เรื่องไสยศาสตร์นี่ อย่าไปเข้าใจ
ว่าเป็นพระอรหันต์ พวกนี้ตายไปเป็นผีหมด มันว่า อย่างข้าพเจ้านี้
ข้าพเจ้าเรียนมาพอแรงแล้ว ที่แรกก็คิดว่าตัวเองจะได้สำเร็จพระนิพพาน
ที่ไหนได้ พอรู้ว่าตัวจะตายก็รีบท่องมนต์เข้าสมาธิ จิตมันก็สว่างๆ ไป
พอวิญญูณออกจากร่าง มีดมีดหาทางไปไม่มี มารู้ตัวจนกว่ามาเกิด
เป็นผีนี้ จึงได้รู้ว่า อ้อ ! นี่คือโทษแห่งการเรียนมนต์ไสยศาสตร์มันถึง
ได้เป็นอย่างนี้

เพราะฉะนั้น กฎของกรรมเท่านั้นเป็นศาสนา ศาสนาคริสต์
สอนว่า ฆ่าสัตว์ประกอบอาหารเลี้ยงชีวิตไม่บาป อันนี้เป็นความเข้าใจ
ของศาสนาของเขา แต่มันไม่ใช่กฎความจริงตามธรรมชาติ ศาสนา
อิสลาม ฆ่าสัตว์เพื่อประกอบอาหารเลี้ยงชีวิตไม่บาป ฆ่าสัตว์บุญชายัญ
พระเจ้าไม่บาป แต่เมื่อเขาตายไปแล้วเขาได้รับผลบาป เขาจึงจะรู้ตัว
ว่า อ้อ ! พระพุทธเจ้าสอนถูกต้อง

เพราะฉะนั้น คำสอนของพระพุทธเจ้านี้เป็นหลักธรรมชาติ

ธรรมยุต - มหานิกาย ไม่แตกต่าง

คณะสงฆ์ที่ต้องแตกเป็นก๊กเป็นเหล่า เป็นหมู่เป็นพวก เพราะการปฏิบัติวินัยไม่สม่ำเสมอกัน ในบางยุคบางสมัยในประเทศไทยเรา นี้ การปฏิบัติของคณะสงฆ์ก็หย่อนยานลงจนแทบจะดูไม่ได้ ที่นี้ในเมื่อผู้ใดที่มาศึกษาธรรมวินัย รู้ความละเอียดของธรรมวินัย แล้วพยายามปฏิบัติให้มันถูกต้อง ไม่ถือว่าตัวเองเป็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ แล้วรังเกียจผู้ที่ปฏิบัติหย่อนกว่า ที่นี้ผู้ที่หย่อนกว่าแทนที่จะปรับปรุงตัวให้มันดีขึ้น กลับตั้งข้อรังเกียจกันอีก ในยุคตอนต้นๆ ที่มีธรรมยุต มหานิกาย ก็เกิดขึ้นเพราะเหตุนี้

ในปัจจุบันนี้ ต่างฝ่ายต่างก็ปรับปรุงตัวให้ดีขึ้น เครื่องครัดในพระธรรมวินัยดีขึ้น เดียวนี้ก็สม่ำเสมอแล้ว ไม่มีใครตีใครซ้ำเกินกัน ปัญหาเรื่องนี้มันก็ควรจะยุติได้แล้ว แต่ว่าอาศัยจารีตประเพณีที่เคยมีเคยเป็น อาศัยกิเลสตัณหาฐิฏฐิมานะ ไม่ยอมลงกันนี้แหละ มันก็เลยยังขัดข้อง แล้วก็แตกเป็นก๊กเป็นเหล่ากันอยู่ทุกวันนี้

...หลวงพ่อกำลัง (โคราช) ปีหนึ่งเก็บเงินได้ถึง ๕ ล้านบาท แล้วคิดอยากจะทำบุญ ทำบุญอะไรดี ในฐานะที่เป็นเจ้าคณะมาตั้งแต่เจ้าคณะอำเภอ จนกระทั่งถึงเจ้าคณะจังหวัด ทำงานมาด้วยความทุกข์ยากลำบาก งบประมาณที่ได้จากทางราชการก็ไม่พอใช้ กระดาษดินสอเราก็ซื้อเอง เครื่องพิมพ์เราก็ซื้อเอง เขาไม่มีงบให้เรา พอออกมานี้ก็เลยมาคิดถึงหมู่ถึงคณะที่ยังทำงานอยู่ พอหลวงพ่อบารมีขึ้นมาหน่อย ในปีนั้นเก็บเงินได้ ๕ ล้าน ก็ตั้งมูลนิธิให้คณะสงฆ์

ในขณะที่สงฆ์ยังแยกกันอยู่ มหานิกายท่านมีพวกมาก ก็ให้
มหานิกาย ๓ ล้าน ให้ธรรมยุต ๒ ล้าน ทั้งๆ ที่หลวงพ่เป็นพระ
ธรรมยุต

เพื่อนบางองค์ก็ว่า ทำไมไม่ไปให้เขามากมายนักหนา อ้าว ! เขา
พวกมาก เราก็เป็นพระเมืองโคราช เขาก็พระเมืองโคราชเหมือนกัน
นี่แหละ ทำอย่างไรจึงจะผูกจิตใจให้มันสัมพันธ์เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน
ได้มันจะดีที่สุด

การแตกแยกในระหว่างหมู่คณะนี้ พิชัยไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะ
ในคณะสงฆ์อย่างเดียวนะ มันแตกไปจนกระทั่งถึงชาวบ้าน

มีหรือ พระพุทธเจ้าสอนไว้ที่ตรงไหนบ้าง ที่สอนคนให้แตก
ความสามัคคี เพราะฉะนั้น เวลาไปเทศน์ที่ไหน จะย้าอยู่ตรงที่ว่า
พระพุทธเจ้าสอนธรรมะเราเพื่ออะไร

พระองค์สอนธรรมะเรา เพื่อให้เราสร้างความรักความเมตตา
ปรานีต่อกัน

มีอะไรเป็นหลักฐาน

ศีล ๕ กับ เมตตาพรหมวิหาร

พระ - โยม ต้องช่วยกันรักษาวินัย

เรื่องเกี่ยวกับวินัยของพระสงฆ์นี้มันมีหลายอย่างที่ชาวบ้านไม่เข้าใจ แล้วพระท่านก็ไม่ค่อยเทศน์ให้โยมฟัง เช่นอย่างเอาพวกประเภทอาหารไปถวายพระในเวลาวิกาล ถ้าพระรับแล้ววันหลังก็จะฉันทไม่ได้ เพราะฉะนั้น พระที่เคร่งในวินัยท่านจะบอกให้เอาจางไว้เฉยๆ

... หลวงพ่อไปเทศน์ พวกเด็กน้อยที่มันไปยั่วเย้าๆ อยู่ทั่ววัด วกแก้ว ตอนอาจารย์...อยู่ "โอ๊ย! เด็กน้อยพวกนี้ มึงอย่ามาทะเล่กับพระกับเจ้านะ ท่านไม่ใช่พระอิฐพระปูนเตื่อ !" มันแตกหนีหมด นี่แหละ เพราะเราไม่ได้อบรมสั่งสอนกันให้รู้จักระเบียบวินัยของพระ เราจึงปฏิบัติไม่ถูก

อย่างสมมติว่า ถ้าหากว่าคุณผู้ชายทั้งหลายเหล่านี้ไม่มานั่งอยู่ด้วย พวกเรานี้มานั่งอยู่ ๔-๕ คนนี้ ถ้าหลวงพ่อยู่คนเดียวไม่มีพระอยู่ด้วย หลวงพ่อไล่ตะเพิดแล้ว

พระภิกษุหนึ่งในที่ลัทธิลัทธิดาสองต่อสองกับผู้หญิงเป็นอาบัติ

พระภิกษุหนึ่งอยู่กัผู้หญิง แม้จะมากคน ไม่มีผู้ชายอยู่ด้วย ถ้าแสดงธรรมเกิน ๖ คำ เป็นอาบัติปาจิตติย เพราะวินัยว่า พระภิกษุแสดงธรรมแก่ผู้หญิงเกิน ๖ คำ ต้องอาบัติปาจิตติย ... ผู้หญิงหลายคน แต่มีพระองค์เดียว ไม่มีผู้ชายอยู่ด้วย ถ้านั่งอยู่เฉยๆ ไม่เป็นอาบัติ

เพราะฉะนั้น ถ้าพระองค์ใดเราเข้าไปหาแล้ว ถ้าเราสาวๆ เข้าไปแล้ว ไปคนหนึ่งคนเดียวขอบอกขอใจแล้ว อย่าเข้าไปหา

แม้แต่เรื่องประเคนของอะไรต่างๆ นี้ ไม่มีใครสอนชาวบ้าน หลวงพ่อก็เพิ่งกล้าสอนเขาต่อเมื่อแก่มาแล้วนี้ มันไม่แคร์ใครแล้ว เดียวนี้ จะเอาแต่สิ่งที่มันถูกต้องหยิบยื่นให้ญาติโยม

...เพราะฉะนั้น ชาวบ้านต้องรู้ระเบียบวินัย อันนี้เป็นพวก ประเภทอาหาร (มีผู้มาถวายสังฆทานตอนบ่าย ซึ่งมีนม นมถั่วเหลือง ใส่มาด้วย) แต่พระส่วนใหญ่เขาฉันตอนเย็นได้ แต่พระวัดหลวงพ่อนี้ นม โอวัลติน ยาคุลท์ นมเปรี้ยว นมหวาน อะไรต่างๆ ฉันไม่ได้ทั้งนั้น แม้แต่สิ่งของที่เป็นประเภทอาหาร ถ้าเอามาประเคนพระทั้งหมดวันนี้ มีเป็นรถๆ พอวันหลังมา พระโยนทิ้งหมด

พระภิกษุรับประเคนอาหารค้างคืนไว้ ตื่นเช้าเอามาฉัน ต้อง อาบัติปาจิตตีย์ ผิดวินัยของพระ

พระภิกษุรับเงินทองหรือวัตถุที่ใช้แทนเงินทองด้วยมือของตนเอง ต้องอาบัตินิสสัคคียปาจิตตีย์ เอาไปซื้ออาหารฉัน ต้องอาบัติ นิสสัคคียปาจิตตีย์ทุกคำกลืน เอาไปซื้อจีวรใส่เป็นอาบัตินิสสัคคีย- ปาจิตตีย์ทุกครั้งที่เปลื้องออกจากกายแล้วเอามาห่มอีก จนกว่าจีวร ผืนนั้นจะขาด

มีคนเดียวจะนิมนต์ไปนอนในบ้านในช่อง พระมีวัดนะ ไม่ใช่พระ มาณอนในบ้านในช่อง พระองค์ใดมาขอนอนในบ้านในช่อง เอาตะพัด แพนกบาลไล่หนีเลย อย่าให้มันนอน พระภิกษุนอนในที่มุงที่บังกับ ผู้หญิง แม้แค่เพียงเอนกายลงไปเท่านั้น ต้องอาบัติปาจิตตีย์ พระภิกษุ นอนในที่มุงที่บังกับคฤหัสถ์ชายเกิน ๓ คืบ ต้องอาบัติปาจิตตีย์

อันนี้เป็นวินัยที่คฤหัสถ์จะพึงปฏิบัติต่อพระ พระปฏิบัติต่อ คฤหัสถ์

หน้าที่พระสังฆาธิการ

(หลวงพ่อบัณฑิตให้โอวาทพระลูกวัดรูปหนึ่ง ที่มาขออนุญาตไปอบรมพระสังฆาธิการ)

... ไปอบรมมาทำประโยชน์ ไม่ใช่อบรมมาต่อต้านกัน หน้าที่พระสังฆาธิการ ต้อง :-

นำหมู่ทำวัตรเช้า-วัตรเย็นไม่ให้ขาด

บิณฑบาตไม่ให้ขาด

ลงฉันที่ศาลาไม่ให้ขาด

ฉันในบาตรเป็นวัตร

ฉันหนเดียวเป็นวัตร

เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา

มันจึงจะเป็นพระสังฆาธิการแท้

อธิการแปลว่า ผู้เป็นใหญ่แห่งสงฆ์ นี่ช่วยกันเป็นใหญ่ให้มันน้อยลงๆ เดียวมันจะไม่มีคนเข้าวัดนะจะบอกให้ เวลาวันพระวันเจ้า การทำวัตรสวดมนต์เช้า-เย็น พระเต็มวัด ๔๐-๕๐ องค์นี้ มีพระลงทำวัตรไม่กี่องค์นี่มันแย่แล้ว อย่าไปสำคัญตนว่าเป็นพระแล้ววิเศษหมดทุกอย่าง ไม่ใช่ ! เป็นพระแล้ว ภูมิจิตภูมิใจ ความบริสุทธิ์กายวาจา สู้ศฤงคารไม่ได้

การเข้าหาครูบาอาจารย์มันก็มีประโยชน์ เพราะมันมีที่เคารพยำเกรง ถ้าขาดความเคารพยำเกรง มันสามารถทำผิดวินัยทุกสิ่งทุกอย่าง

อุปัชฌาย์วิวัตติ

(มีผู้กราบเรียนถามหลวงพ่อกว่า การบวชที่อุปัชฌาย์วิวัตติ หรือ
ศีลไม่สมบูรณ์ ถือว่าการบวชนั้นไม่สำเร็จหรือไม่)

อุปัชฌาย์จะวิวัตติหรือไม่วิวัตติไม่สำคัญ มันสำเร็จอยู่ที่คณะสงฆ์
ในเมื่อสงฆ์คณะนั้นที่เราเชื่อว่าเป็นผู้มีศีลบริสุทธิ์ หรืออุปัชฌาย์
ทำผิด แต่เราไม่รู้ว่าอุปัชฌาย์ผิด ถึงแม้ว่าอุปัชฌาย์จะเสียหายเพียง
องค์เดียว แต่คณะสงฆ์ยังมีศีลบริสุทธิ์อยู่ บวชแล้วก็เป็นพระที่สมบูรณ์
ตามพระวินัย ... อันนี้มันสำเร็จเพราะมติของคณะสงฆ์

การบวชแบบหนึ่ง บวชโดยไม่มีอุปัชฌาย์อาจารย์ คือเราตั้งใจ
ที่จะรักษาศีล ๕ ศีล ๘ หรือศีล ๒๒๗ เราตั้งใจเอาเอง แต่เราไม่
แต่งเพศเหมือนพระ ใส่เสื้อ ใส่กางเกง แต่ปฏิบัติเหมือนพระ อันนี้ก็
บวชเหมือนกัน สามารถที่จะสำเร็จมรรคผลนิพพานได้

ทำไมพระนวกะจึงต้องขอนิสัย

เรื่องขอนิสัย เป็นธรรมเนียมของพระนวกะซึ่งอายุพรรษา
หย่อนกว่า ๕ ต้องถือนิสัยอุปัชฌาย์อาจารย์ ถ้าอยู่ในสำนักใดที่ไม่ใช่
อุปัชฌาย์ ก็ต้องขอนิสัยจากอาจารย์ผู้ปกครองในสำนักนั้น

พระภิกษุที่ขอนิสัยแล้วต้องทำกิจวัตรต่ออุปัชฌาย์อาจารย์ ขอ
เพียงแต่ขอเป็นธรรมเนียมก็ไม่สำเร็จ พระนวกะอยู่ในสำนักอุปัชฌาย์
อาจารย์ ไม่ได้ทำกิจวัตรอุปัชฌาย์อาจารย์เพียงวันเดียว ต้องอาบัติ
ทุกกฏ อย่างน้อยก็ต้องแสดงอาการปรนนิบัติ เช่น เข้ามาทูลหรือที่ใด
ที่ท่านเคยนั่งเคยอะไร ก็ทำทักไปบัตไปกวาด แม้แต่เอามือบัตๆ ไปเฉยๆ
ก็ได้ชื่อว่าอุปัฏฐากครูบาอาจารย์ พ้นจากอาบัติทุกกฏ

เพราะฉะนั้น ถ้าพระนวกะท่านใดอุปสมบทเป็นพระแล้วอยู่ห่าง
ครูบาอาจารย์ ไม่ทำกิจวัตรอุปัชฌาย์ครูบาอาจารย์ อันนี้จะสร้างทิฏฐิ
มานะความถือตนถือตัวขึ้นมา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าเป็นพระเฉลียว-
ฉลาดพูดจาคล่อง จูงใจให้เกิดความเลื่อมใสได้เร็ว ถ้าลืมนิสัย
อาจารย์จะเพิ่มทิฏฐิมานะมากขึ้นทุกที ในที่สุดจะถึงซึ่งความวิบัติ

ที่ท่านต้องให้พระนวกะทำกิจวัตรอุปัชฌาย์อาจารย์ เพื่ออะไร
เพื่อปราบทิฏฐิมานะ

... เมื่อพระภิกษุที่มาขอนิสัยอุปัชฌาย์อาจารย์แล้ว อุปัชฌาย์
อาจารย์ก็ต้องให้ความไว้วางใจ คือเชื่อว่าเขาจะเป็นลูกศิษย์เราจริง

ถ้าใครไม่ขอนิสัย หรือขอแล้วแต่ไม่ทำกิจวัตร ครูบาอาจารย์
จะไม่กล้าอบรมสั่งสอน ทำไมจึงไม่กล้า เพราะกลัวกบาลแตก ประเดี๋ยว
ไปเทศน์สอนมันหนักบ้าง เบาบ้าง มันโกรธเอา มันจะตีหัวเอา

ทำไมหลวงพ่ोजึงขอนิสัยจากหลวงตามหาบัว

(มีผู้สงสัยว่าหลวงพ่อไม่ใช่พระนวกะ แล้วทำไมจึงไปขอนิสัยจากหลวงตามหาบัว)

เราก็นึกว่าเราต้องมีครูบาอาจารย์ ถ้าไม่ขอท่านจะกล้าสอนเราหรือ คือเราถวายความไว้วางใจให้แก่ท่าน ในเมื่อเราน้อมเข้าไปขอเป็นลูกศิษย์ท่าน **ขอนิสัยคือขอเป็นลูกศิษย์** เมื่อขอเป็นลูกศิษย์แล้วเราทำกิจวัตรท่าน เวลาไปมาหาสู่ท่านก็เคารพนบถ เทกระโถนหรือทำอะไรให้ท่าน ท่านก็เชื่อใจเราว่า อ้อ ! หมอนี่มันเป็นลูกศิษย์เราจริง เวลาเห็นเราทำอะไรผิดพลาด ท่านก็ตำได้ตำเอา ถ้าไม่ทำอย่างนั้นแล้วท่านจะมาเชื่อใจเราได้อย่างไร

ธรรมเนียมพระธุดงค์กรรมฐาน “ไก่อ่ป่าขันตัวเดียว”

ถ้าพระภิกษุที่เคารพพระธรรมวินัยอย่างแท้จริงเขาไม่ทะนงตัวหรอก แม้แต่ครูบาอาจารย์มานั่งอยู่ต่อหน้า ... อย่างหลวงพ่อนั่งพูดอยู่นี้ ครูบาอาจารย์อาวุโสมาบิ๊บ หลวงพ่อจะหยุดพูดทันที ยังเคยเล่าให้ฟังว่า หลวงพ่อไปเยี่ยมหลวงปู่หล้า หลวงปู่หล้าอาวุโสอ่อนกว่าหลวงพ่อ สักพักหนึ่ง พวกเจ้าใหญ่ๆ โตๆ มาจากกรุงเทพฯ มาเยี่ยมเขี่ยหลวงปู่หล้า “หลวงพ่อขอฟังเทศน์จ้ะ” หลวงปู่หล้าก็นิ่งเฉยคือเขาอยากฟังเทศน์หลวงปู่หล้า หลวงปู่หล้าก็ไม่เทศน์ แล้วท่านก็ไม่พูดอะไร หลวงพ่อก็เลยบอกว่า

“ท่านทั้งหลายอยากฟังเทศน์หลวงปู่หล้า หลวงปู่หล้าเทศน์ให้ท่านฟังจนจบคัมภีร์พระวินัยปิฎก”

เขาพากันนั่ง หลวงพ่อก็เลยบอกว่า

“ธรรมเนียมพระธุดงค์กรรมฐาน ท่านจะเคารพนับถือตามลำดับชั้น ถ้ามีผู้อาวุโสอยู่ต่อหน้า ท่านจะไม่แสดงธรรม อาตมาก็สังเกตก็รู้สึกว่าคุณท่านอึดอัดรำคาญเต็มที่แล้ว แต่หลวงพ่อก็ไม่ลุกหนี เพราะอยากจะทำให้พวกท่านรู้ความจริงของระเบียบพระสงฆ์ตามพระวินัย เพราะฉะนั้น ท่านหล้าได้เทศน์ให้พวกท่านฟังจนจบพระไตรปิฎกแล้ว ธรรมเนียมพระกรรมฐาน ... ถ้าหากว่ามีพระอาวุโสอยู่ ท่านจะไม่แสดงธรรม หรือเวลาท่านแสดงอยู่ ถ้าหากพระอาวุโสเข้าไปนั่งด้วย ท่านจะหยุดทันที ท่านถือธรรมเนียมไก่อ่ป่า ไก่อ่ป่าอยู่ในป่ามีไก่อ่ตัวผู้ตั้งร้อยตัวพันตัว มันจะขันเพียงตัวเดียวเท่านั้น ที่นี้ท่านถือคติว่า ถ้าหากว่าพระธุดงค์กรรมฐานต่างคนต่างเทศน์ต่างคนต่างขัน มันก็ไม่

ดีกว่าไก่ป่า"

สมัยที่หลวงปู่เสาร์ท่านอยู่ เวลาท่านนั่งอยู่นั้น ใครจะไปถามปัญหาอะไร ลูกศิษย์ลูกहत่านจะนั่งเงิบ บอกว่าให้ถามหลวงปู่ ที่นี้ถ้าหากมีใครอยากฟังเทศน์ ท่านก็เทศน์ไม่เป็น ถ้าท่านจะให้ใครเทศน์ ท่านจะบอกว่า ท่านดีเทศน์ชะ... ท่านฝันเทศน์ชะ... ท่านเทศน์เทศน์ชะ

มาถึงจังหวัดนี้ สมมติว่าหลวงพ่เป็นพระอาวุโสอยู่นี้ ... ท่านหล้าเทศน์ให้โยมฟังเดี๋ยวนี เสร็จแล้วท่านก็เทศน์ให้ฟังทันที พอฟังเทศน์ท่านหล้าจบ "โอ้ย! เราก็ก้าวหาครูบาอาจารย์มานานนักหนาแล้ว จนเกือบตายเข้าโลงแล้ว..." หัวหน้าใหญ่เขาพูด ... "เฟิ่งจะมารู้เดี๋ยวนีเอง สา...ธุ ที่มาพบพระคุณเจ้านี้ ได้ความรู้ความเข้าใจในระเบียบของพระเจ้าพระสงฆ์ ไปที่ไหนก็เห็นแต่พระท่านแข่งกันเทศน์เฟิ่งจะมารู้ความจริงวันนี้เอง กราบขอบพระคุณพระคุณเจ้าอย่างสุดซึ้ง"

ส ร ณ ะ ของ พระ แ ต ก แ ถ ว

(หลวงพ่อบรรณถึงลูกศิษย์ฝ่ายฆราวาส ๒-๓ คนที่สามารถสอน
ธรรมะผู้อื่นได้ แล้วบรรณถึงศิษย์ฝ่ายสงฆ์)

...พวกครูบาที่ทำไม้มันถึงไม่เก่งเหมือนกับชาวบ้าน ไปช่วยกัน
วิจัยลองดูเตือ มันเพราะอะไร สงสัยมันยึดส ร ณ ะ ไม่เหมือนกันมัง
พวกชาวบ้านเขา พุทธัง สรณัง คัจฉามิ ข้าพเจ้าขอถึงพระพุท
เจ้าว่าเป็นส ร ณ ะ ที่พึ่งที่ระลึก พวกบวชเป็นพระนี่มันไปเปลี่ยน พุทธัง
ไปเป็นอย่างอื่น ชาตुरुปั รัชตัง สรณัง คัจฉามิ สังเกตดูว่า หลวงพ่อ
มีเวลาไปร่วมทำวัตรสวดมนต์ ๒-๓ ครั้ง ที่มานี้ตอนเย็นพอหนาดา
หน้อย พอตอนเช้าแทบจะไม่มีพระขึ้นสวดมนต์ทำวัตร แต่ว่ามันไม่
เคยต่อว่านะ ทำไม้มันเรียกผมไปสวดมนต์ทำวัตรเช้า-เย็นบ้าง ไม่เคย
มีใครต่อว่า แต่ถ้าเขาถือกระดาษแผ่นน้อยๆ เดินนิมนต์บัง (บังสกุล)
ชื่อผมมีไหม

เพราะฉะนั้น จึงสันนิษฐานได้ข้อมูลว่า พวกนักบวชนี้บวชมา
เพื่อเงิน มันจึงไปเปลี่ยนเป็นคำปฏิญาณตนถึงพระพุทเจ้า เปลี่ยนจาก
พุทธัง ไปเป็น ชาตुरुปั รัชตัง สรณัง คัจฉามิ ข้าพเจ้าถือเงินและทอง
เป็นส ร ณ ะ ที่พึ่ง มันน่าจะแปลเป็นอย่างนั้น ไปสวดมนต์บนศาลา มันไม่
มีใครจ้งชิ สวดแล้วไม่มีใครถวายใบปวารณา แต่ไปสวดมนต์ในบ้าน
มันแย่งกันไป ถ้าเพื่อนเขาไป ๒-๓ ที มันไม่มีชื่อ มันมาต่อว่าต่อขาน
เจ้าหน้าที มันจะทะเลาะกันเพราะเหตุนี้

เพราะฉะนั้น พวกนักบวชที่ถือเงินเป็นใหญ่ บางวัดทำอะไรแปลกๆ เอาไว้ ทำเป็นประตูป็นวงล้อมเอาไว้ ใครจะผ่านเข้าไปหยอดเหรียญ ถ้าเขาไม่หยอดเหรียญเข้าตู้ไม่ได้

เพราะฉะนั้น สรณคมน์ของพระนี่ มันต้องเปลี่ยนเป็น ชาตธูบัง รชตัง สรณัง คัจฉามิ อามิตตัง สรณัง คัจฉามิ ปุคคลัง สรณัง คัจฉามิ

ใครสร้างวัดขึ้นที่ไหน ประกาศโฆษณาให้คนไปทำบุญ ไปปฏิบัติธรรม แต่พอไปๆ มาๆ พอคนศรัทธามากๆ หาเรื่องทะเลาะกับชาวบ้าน ให้ชาวบ้านเขาไล่หนี เพื่อตัวจะได้หอบเอาเงินของวัดไปด้วย

สละชีวิตบูชาธรรมวินัย

(มีผู้กราบเรียนถามว่า ในกรณีที่พระเดินธุดงค์ไปในป่า ไปเห็นผลไม้ ไม่มีผู้ประเคน จะเก็บผลไม้เหล่านั้นฉันได้หรือไม่ หลวงพ่อตอบว่า...)

ด้วยประการใด ถ้าไม่มีผู้หยิบยื่นให้ มันผิดวินัยทั้งนั้น ถ้าหากว่าพระไม่เคร่งวินัย เขาก็ยอมสละวินัยเพื่อเก็บผลไม้กิน ถ้าหากว่าเคร่งวินัยแล้ว ฉันยอมตาย เหมือนๆ กับสมัยที่หลวงพ่อบวายเป็นวัณโรค อาจารย์หลวงพ่อบอกเองขณยารากไม้ใส่เหล้ามา จะมาให้หลวงพ่อบรรพชา หลวงพ่อบอกว่า เป็นพระเดชพระคุณที่ครูบาอาจารย์เมตตาสงสาร แต่ไม่บังอาจที่จะลุล่วงเกินพระวินัย ขอสละชีวิตเพื่อบูชาพระวินัย

เพราะฉะนั้น พระที่หย่อนวินัยนี้ เขาจะสละวินัยเพื่อชีวิตของเขา ถ้าพระเคร่งวินัย ท่านจะยอมสละชีวิตของท่านเพื่อบูชาวินัย

บารมีธรรม

... สมัยที่หลวงพ่อยังเป็นเด็กอยู่ อาจารย์เคยเล่าให้ฟัง ท่านขึ้นไปภูเขาดูๆ วัดอาจารย์วันนี้แหละ เขตนี้เขาเรียกว่า ถ้าพระในถ้ำนั้นมีพระพุทธรูปเงิน พระพุทธรูปทอง พระพุทธรูปที่เขาล้อเขาบ้าน แล้วเอาทองเป็นแผ่นๆ หุ้ม ท่านขึ้นไปไหว้พระ ท่านไปเห็นพระพุทธรูปฐานนอนตายอยู่ที่ฟลางหิน บาตรตั้งเอาไว้ทางด้านศีรษะ แล้วผ้าครองของท่านก็วางอยู่ ร่างกายของท่านห่มจีวร ท่านนอนสืงไสยาสน์ แต่ว่ากระดูกหลุดออกจากกันแล้ว โดยไม่มีใครไปพบ ที่นี้อาจารย์เลยพาห่มหาพินหาอะไรมาทำฉาปนกิจศพ แล้วเก็บกระดูกท่านไปบรรจุไว้ในถ้ำ นั่นเรียกว่าท่านยอมตาย เมื่อก่อนนี้มันมีแต่ป่าข้างดงเสียทั้งนั้น

แล้วที่นี้พระตายทำไมสัตว์ไม่ไปกิน ก็เพราะบารมีของท่านอย่างน้อยก็แข็งแรงก็จะต้องมาจิกกิน อันนี้ทุกสิ่งทุกอย่างยังปกติ แต่ว่ากระดูกหลุดออกจากกันเป็นท่อนๆ

สมณศักดิ์กับพระกรรมฐาน

สมณศักดิ์ไม่มีความหมายสำหรับพระพุทธรูปธรรมฐาน แต่ใน
เมื่อเวลาเข้าในที่ราชการ เช่น ที่จะต้องใช้พัดยศไปตามลำดับตามยศใคร
สูงใครต่ำกว่ากัน ถ้าหากสมมติว่าพระเถระที่ไปนั่งอยู่ในงานราชพิธี
พระน้อยๆ หนุมๆ เขายศสูงกว่าหลวงพ่อกว่า หลวงพ่อต้องไปนั่งปลาย
แถว แต่ว่าถ้าไม่ใช่พัดยศแล้วเขาก็ไม่ถือ อันนี้มันเป็นธรรมเนียม
ของพวกเจ้าทั้งหลายที่ท่านปฏิบัติกันอย่างนั้น

... การแต่งตั้งให้พระมียศมีศักดิ์ ก็เป็นสิ่งที่น่าปลาบปลื้มยินดี
แต่ก็ไม่ควรตื่น โบราณท่านว่า ยศช้าง ขุนนางพระ ช้างนี้ตั้งให้เป็น
พระยานัฑทนต์ แต่งตัวให้เป็นพระยาช้าง ช้างมันก็รู้สึกว่ามันเป็นช้าง
อยู่นั่นแหละ พระเจ้าพระสงฆ์ใครจะแต่งตั้งให้เป็นอะไร ในความรู้สึก
ก็คือผู้เก่า พระสงฆ์องค์เก่ามันแหละ ไม่ได้มีอะไรเปลี่ยนแปลง

ความโกรธของพระอรหันต์

(มีผู้กราบเรียนถามหลวงพ่อกว่า

“จิตของพระอรหันต์ยังมีสัมปยุตกับอายตนะต่างๆ อยู่หรือ”

หลวงพ่อบอกว่า...)

... ก็สัมปยุตอย่างธรรมดาๆ นี่แหละ แต่ตัวกิเลสมันไม่เกิด พระอรหันต์ก็โกรธเป็น มีคนถามหลวงปู่ดูลย์ หลวงปู่โกรธเป็นไหม เป็น แต่ไม่เอา คือความรู้สึกหงุดหงิดมันมีอยู่ นี่ท่านตอบอย่างที่ท่านไม่ได้สำคัญตัวว่าเป็นพระอรหันต์

ที่นี้ความรู้สึกหงุดหงิดนี้มันหมดไปตั้งแต่ชั้นพระอนาคามี **ที่ว่าพระอรหันต์โกรธเป็นนี้ ท่านแต่งความโกรธขึ้นมาใช้กับคนบางคน** เช่นอย่างพระวัชกาลมานั่งมองพระพุทธรูปอยู่วันยังค่ำ พระองค์ก็ปล่อยให้มองอยู่นั่นแหละ ที่นี้พอเห็นว่าบารมีของท่านวัชกาลอินทรีย์แก่กล้าพอที่จะสำเร็จมรรคผล พระองค์ก็ทำที่เป็นโกรธ “เธอจะมานั่งมองฉันทำไม มานั่งดูร่างกายอันเน่าเปื่อยผุพังของตถาคตเพื่อประโยชน์อะไร จะไปไหนก็ไป” พระวัชกาลเกิดน้อยใจว่าพระพุทธรูปเจ้าไล่ จะไปกระโดดเหวตาย พอรู้ว่าเขาจะไปกระโดดเหวตาย ก็แสดงฤทธิ์ไปสกัดเอาไว้

“วัชกาล เธอจงมาดูตถาคตให้เต็มตา” ว่าแล้วก็เทศน์ให้ฟัง พระวัชกาลก็ได้สำเร็จอรหันต์

สร้างบารมีเพื่อพึ่งตนเอง

พระพุทธเจ้าของเราท่านสอนให้สร้างกาย สร้างจิตของเราให้มีสมรรถภาพ มีพลังเป็นของๆ ตน โดยไม่ต้องไปอาศัยพลังจากอินทร์ พรหมมยักษ์ที่ไหน เพราะว่าผู้ที่เกิดเป็นพระพรหมได้ต้องอาศัยคนสร้างพลังจิตในมนุษย์ เพราะฉะนั้น ในเมื่อพระพรหมนี้เกิดจากมนุษย์ เรื่องอะไรที่จะขอบารมีของพระพรหมมาช่วย มีแต่เราจะสร้างบารมีของเราให้มันมากขึ้นๆ ไปนั่งแข่งกับพระพรหมบนสวรรค์ เอาอย่างนี้ดีกว่า

พระพุทธเจ้าท่านมีอุบายสอนคนเราให้สร้างอำนาจขึ้นเพื่อช่วยตัวเอง แต่ไม่ได้สร้างความดีเพื่อให้คนอื่นเห็นใจแล้วมาช่วยเรา เพราะถ้าเราไปขอความช่วยเหลือจากคนอื่น เมื่อเขาใจดี เขาก็ช่วยเรา ในเมื่อเขาใจไม่ดี เขาก็แซ่ซึกหักกระดูกให้เราฉิบหายวายป่วง เพราะฉะนั้น เราควรจะสร้างของเราให้มีพลังมหาศาลขึ้นมาให้พึ่งตัวเองได้

เราไปขออำนาจหรือความดีจากคนอื่น ก็เหมือนกันกับเราไปขอสตางค์คนอื่นมาใช้นั้นแหละ ถ้าหากว่าเขาใจดีเขาก็ให้เรา ถ้าหากใจไม่ดีหน่อย ให้ แต่เขาด่าส่ง ทีนี้ถ้าเขาใจร้ายถึงที่สุดแล้ว นอกจากเขาจะด่าแล้ว เขาไม่ให้เราด้วย แถมไล่ลงบ้านไปด้วย

ทีนี้เมื่อเราไปขอจากผู้วิเศษทั้งหลาย ก็เหมือนกันกับขอมมนุษย์
นี้แหละ แต่ถ้าเราสามารถสร้างพลังเป็นของเราเอง พระอินทร์ พระ
อิศวร พระนารายณ์ ก็ทำลายของเราไม่ได้ แล้วถ้าเรามีดีพร้อมแล้ว
ไม่มีใครที่จะคิดทำลายเรา เพราะความดีของเรามีอิทธิพลสามารถที่
จะคุ้มครองผู้อื่นได้ด้วย ไม่เฉพาะแต่จะคุ้มครองตัวเราเอง เช่นอย่าง
คนมีศีลธรรม มีความเย็นนี้ ไปที่ไหนๆ ไปอยู่ร่วมกับมนุษย์ เขาก็
รู้สึกเย็นๆ ไปอยู่ในป่าภูตผีปีศาจมันก็รู้สึกเย็นๆ อย่างบางคนร้อนๆ
มา โอ๊ย ! มานั่งอยู่กับหลวงพ่อนี้ มันเย็นสบาย ไม่อยากลุก เขาว่า
อย่างนี้

ธรรมแท้ที่อยู่ที่ไหน

ธรรมแท้ ก็คือใจ คือกายของเรา ที่นี้ผู้ใดสามารถเอาดีกับกายกับใจเราได้ อันนั้นเป็นคุณธรรม ศีลก็เป็นคุณธรรม ทานก็เป็นคุณธรรม สมาธิภาวนา รู้ธรรมเห็นธรรม ก็เป็นคุณธรรม

เพราะฉะนั้น กายใจนี้เป็นธรรมแท้ เป็นสภาวะธรรม เป็นสิ่งรู้ของจิต สิ่งระลึกของสติ ผู้บำเพ็ญเพียรภาวนา โลกทั้งโลกเป็นอารมณ์จิตของผู้ภาวนา ผู้ภาวนาต้องศึกษาให้รู้ความจริงของโลก

อย่างไรคือภาวนา

ภาวนานี้มันครอบจักรวาลหมด สวดมนต์ก็คือภาวนา กำหนดลมหายใจก็คือภาวนา แต่ที่มาดูลมหายใจบ้าง บริกรรมภาวนาบ้าง เพ่งอะไรบ้าง พิจารณาอะไรบ้าง นี่มันแยกสาขาออกไป รวมทั้งหมดแล้วเป็นภาวนาทั้งสิ้น

ภาวนา แปลว่า อบรมบ่มนิสัยให้มีพลังใจแก่กล้าขึ้น ให้เกิดปัญญา เมื่อสติเด่นชัดขึ้นมาเมื่อไร ปัญญาก็เกิด ที่นี้คำว่าปัญญานี้ก็หมายถึงสติที่รู้ทันเหตุการณ์ แล้วสามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ ไม่ได้หมายความว่าเกิดปัญญาแล้วจะนั่งเทศน์พระไตรปิฎกอยู่ตลอดคืนตลอดวัน ไม่ใช่อย่างนั้น มันหมายถึงสติว่องไว รู้ทันเหตุการณ์ แก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ฉับพลัน

วิธีทำสมาธิสำหรับนักเรียนนักศึกษา

มีลูกมีหลานกำลังเรียนหนังสืออยู่ ไปบอกเขาทำ เวลาเข้าห้องเรียน อาจารย์มาสอน ให้มองจ้องที่ตัวอาจารย์ ส่งจิตไปรวมไว้ที่ตัวอาจารย์ อย่าให้สายตาและจิตไปอื่น เอาแค่นี้แหละ ลูกหลานเราจะเรียนเก่งขึ้น ถ้าปฏิบัติต่อเนื่องกันทุกชั่วโมง สามารถรู้จนกระทั่งข้อสอบล่วงหน้า

... กฎธรรมชาติมีอยู่ว่า อาจารย์สอนเรา ท่านรวมกำลังจิตและวิชาความรู้จะถ่ายทอดให้เราโดยตรงไปตรงมา ถ้าเราเอาใจใส่ จดจ่อ จ้องอยู่ที่ตัวอาจารย์ เราก็ได้รับการถ่ายทอดพลังจิตจากอาจารย์รวมทั้งวิชาความรู้ด้วย

ที่นี้ผลปรากฏ ที่เขาไปปฏิบัติในช่วงแรกนี้ สายตาจ้องที่อาจารย์ เขม็ง แล้วพอออกจากอาจารย์มา ไปเห็นอะไร มันจ้องเออๆ ตอนนั้นต้องระมัดระวังหน่อย เตียวไปจ้องคนผิดเข้า ภายหลังมานี้สายตายังจ้องอาจารย์ แต่จิตนี้มารู้อยู่ที่จิตเพียงอย่างเดียว มาตอนนี้อาจารย์พูดอะไรให้ฟัง พอท่านหยุดหายใจ เขาสามารถรู้ล่วงหน้าว่าต่อไปอาจารย์จะพูดอะไร เวลาไปสอบอ่านคำถามจบ จิตมันว่างลงนิดหนึ่ง คำตอบมันก็ผุดขึ้นมา ไม่ต้องใช้ความคิด บางทีนี่พอก่อนหน้าจะสอบ จิตมันจะบอกว่าให้ดูหนังสือเล่มนั้น จากหน้านั้นไปถึงหน้านั้น ข้อสอบจะออกตรงนี้ แล้วก็เลยไปเที่ยวบอกเพื่อนฝูงให้ดูหนังสือ พอข้อสอบออกมาตรงตามที่เขาบอก ถูกกล่าวหาว่าไปแอบได้ข้อสอบรั่วจากอาจารย์มายังมาบ่นให้ฟังว่า นี่ ทำคุณบูชาโทษ

มาตอนสุดท้าย แกเรียนปริญญาโทจบ ปริญญาตรีได้เกียรตินิยม ปริญญาโทก็ได้เกียรตินิยม ซึ่งเดิมแกเรียนหนังสือไม่ค่อยเก่งด้วย ที่นี้ตอนไปสอบแข่งขันไปเป็นอาจารย์สอนมหาวิทยาลัยที่เชียงใหม่ ข้อเขียนผ่านไป ยังเหลือแต่สอบสัมภาษณ์ วันสอบสัมภาษณ์นี้ เขานั่งอยู่ที่บ้านเขา วันนี้จะถูกสัมภาษณ์เรื่องอะไร คำถามโผล่ขึ้นมา คำตอบก็ผุดขึ้นมารับ รู้ล่วงหน้าหมดทุกข้อเลย พอไปถึงสถานที่สอบ กรรมการถามบ๊ีบ ตอบบ๊ีบ ถามบ๊ีบ ตอบบ๊ีบ จนกระทั่งกรรมการแปลกใจ เขาก็เลยถามว่า “ทำไมหนูถึงได้เก่งนัก” “หนูเก่งอย่างไร” “จะไม่เก่งอย่างไร พอเราถามจบบ๊ีบ หนูตอบได้ทันที คล้ายๆ กับว่าไม่ต้องใช้ความคิดอะไรเลย” เขาก็บอกว่า “หนูรู้มาตั้งแต่อยู่บ้านแล้วว่าท่านจะถามอะไร” “ทำไมถึงได้รู้” “หนูฝึกสมาธิ” “ไปฝึกสมาธิในสำนักไหน” “ตาหนูสอนให้ฝึกในห้องเรียน หนูเริ่มฝึกมาตั้งแต่เรียนปริญญาตรี จนจบปริญญาโท” “ตาหนูเป็นคฤหัสถ์หรือเป็นพระ” “เป็นพระ หลวงตาพุทธ จาโนโย” “มิน่าหลานหลวงตาพุทธมันถึงได้เก่งเหมือนอาจารย์” เขาว่า เตี้ยวันนี้ไปเรียนต่อปริญญาเอกที่อเมริกาแล้ว ได้ทุนมหาวิทยาลัยไป

กำเนิดพลังไฟฟ้า - กำเนิดพลังจิต

คนที่ทำสมาธิเก่งที่สุดในโลกไม่ใช่พระสงฆ์ในประเทศไทย หรือ ไม่ใช่ชาวพุทธ แต่เป็นฝรั่งชาวศาสนาคริสต์ คนที่สร้างจรวดไปลงดวงจันทร์ได้คนแรก คนนี้ก็ทำสมาธิเก่ง แต่ยังไม่ใช้ชั้นยอด แต่คนที่คำนวณระยะเวลากับความเร็วยานของจรวดตัวเล็ก ที่กระโดดไปลงดวงจันทร์ แล้วย้อนกลับมาเกาะยานแม่ลงสู่มนุษยโลก คนนี้เก่งที่สุดเรื่องสมาธิ ถ้าหากนายคนนี้คำนวณผิดเพียงเสี้ยววินาที จรวดยานเล็กจะเกาะยานแม่ไม่ถูก แล้วจะไม่มีโอกาสกลับมาสู่มนุษยโลก

ถ้าเราทำความเข้าใจเสียอย่างนี้ เราจะได้ความว่า อยากทำสมาธิ ทำอย่างไร เราจะได้คำตอบว่า **ทำสมาธิคือทำจิตให้มีสิ่งรู้สึก สติมีสิ่งระลึก อะไรก็ได้** การทำ การพูด การคิด ให้เรามีสติ รู้ตัวอยู่เท่านั้นพอแล้ว ไม่ต้องไปเที่ยวยึด พุทโธ สัมมาอรหัง ยุบหนอพองหนอพวกนักสมาธิที่ยังเถียงกันอยู่เวลานี้ ภาวนาไม่เป็นหรือ อย่าไปเชื่อ ถ้าสมาธิจริงๆ ใครจะภาวนาแบบไหน พอจิตสงบเป็นสมาธิ มันเป็นอย่างเดียวกันหมด

ในเมื่อเราสร้างขั้วแม่เหล็กทองแดง สร้างปลอกทองแดงขึ้นมา มีขั้วเหล็ก เอามาให้มันหมุนเสียดสีกันไม่หยุด อะไรมันจะเกิดขึ้น ความจริงอะไรมันจะเกิดขึ้น มันก็คือไฟนั่นแหละ เพราะฉะนั้น จิตเราถ้าถ้ามีอารมณ์สิ่งรู้ เรารู้อะไรทางตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจ เราเอาสติตัวเดียวคอยจ้องๆๆๆ ทีนี้ตาเรามองเห็นรูป หูเราได้ยินเสียง จมูกได้กลิ่น ลิ้นได้รส กายถูกต้องสัมผัส อันนั้นมันเปรียบเหมือนกับแม่เหล็ก

ทองแดงมันหมุนเสียดสีกันอยู่ตลอดเวลา อารมณ์เป็นปลอกทองแดง
แกนในคือจิตของเราได้แก่แม่เหล็ก มันสัมผัสกับทองแดงอยู่ตลอด เสร็จ
แล้วมันเกิดความร้อน มันก็เกิดประกายไฟขึ้นมา

ที่นี้ฝรั่งมันฉลาด มันก็ต่อสายลงมา สายดิน สายไฟ เอามา
แล้วก็เอามาต่อกัน เสร็จแล้วก็มาเป็นดวงไฟสว่างขึ้นมาได้ อันนี้ข้อ
เปรียบเทียบ วิทยาศาสตร์กับวิศวะก็มาจากสูตรเดียวกัน ฝรั่งคิดไฟฟ้า
ขึ้นมาใช้ มันอะไร พวกเพื่อนมันไปจับปลา ไปถูกไฟฟ้าจากปลาไหล
ไฟฟ้าดูดตาย ที่นี้พอจับปลาไหลชนิดนี้ขึ้นมาได้ ไปวิจัยว่าทำไมปลา
ชนิดนี้ถึงมีกระแสไฟฟ้าดูดคนตายได้ มันก็เอาเหตุนั้นมาเป็นข้อมูล
คิดค้นสร้างกำเนิดไฟฟ้าขึ้นมา

คนโบราณเราไม่มีไม้ขีด สร้างไม้ขีดไม่เป็น เขาหาไฟมาจาก
ไหน จากไม้ไผ่แห้ง เอาไม้ไผ่แห้ง ๒ อันมาสีกัน สีหนักๆ มันลุกเป็น
ไฟขึ้นมา แต่ฝรั่งมันหัวใสกว่าเรา มันเอาเหล็กเอาทองแดงมาเป็น
กำเนิดไฟฟ้า

สมาธิมีหนึ่งเดียว

ยุบหนอ-พองหนอ สัมมารหัง พุทโธ ที่พระท่านเถียงกันอยู่นั้น อย่าไปเชื่อพระ ถ้าตราบใดที่พระยังเถียงกันอยู่ แสดงว่าพระภาวนาไม่เป็น เพราะสมาธิมีหนึ่งเดียว

หลวงพ่อกวนออิสลาม คนศาสนาคริสต์ คนศาสนาพุทธมาภาวนาร่วมกัน คนพุทธภาวนาพุทโธ คนคริสต์ภาวนาเยซู คนอิสลามภาวนาอัลเลาะห์ พอเสร็จแล้วจิตสงบเป็นสมาธิ นิ่ง สว่าง รู้ ตื่น เบิกบานเหมือนกัน เด็ก ๓ ศาสนานี้ก็หันหน้ามาคุยกัน “เธอภาวนาของเธอแล้วจิตของเธอเป็นอย่างไร” “จิตของฉันก็สงบ นิ่ง สว่าง รู้ ตื่น เบิกบาน มีปิติ มีความสุข ของเธอล่ะเป็นอย่างไร” “ของฉันก็เหมือนกัน” จนเด็กแปลกใจว่า เราคนละศาสนา พระเจ้าคนละองค์ ในเมื่อมาภาวนาแล้ว ทำไมจิตมันเหมือนกัน นี่ ข้อมูลที่ได้จากเด็กนักเรียนระดับมัธยมมา

เพราะฉะนั้น ผู้ใหญ่เราจะมามัวเถียงกัน สัมมารหัง ยุบหนอ พองหนอ พุทโธ อยู่อย่างนี้ ใช้การไม่ได้เลย นักภาวนาถ้ายังเถียงกันเรื่องสมาธิ เข้าใจเรื่องสมาธิไม่ตรงกันละก็ แสดงว่าภาวนาไม่เป็น เราเอาเป็นอาจารย์ไม่ได้

ใช้นิทานเป็นสื่อสอนธรรม

ในคัมภีร์พระไตรปิฎก บางทีสอนหลักธรรมไปตรงๆ คนฟังไม่ค่อยเข้าใจ จับเรื่องราวไม่ได้ แต่ถ้าเล่านิยายให้ฟังแล้วเขาเข้าใจ ถ้าเราบอกว่า อารมณภาวานานี้มันไม่มีเฉพาะแต่ พุทฺโธ สัมมาอรหัง ยุกหนอ-พองหนอ อย่างเดียวดอก อันอื่นก็ได้ เขาไม่ค่อยเข้าใจ ต้องเล่านิทานให้ฟัง

ช่างทอหูกนั่งทอหูกอยู่ ผึกสติไปกับการทอหูก พอสดดกระสวย อันสุดท้าย เขาก็ได้ความรู้ขึ้นมาว่า อ้อ ! การทอหูกยังมีที่สิ้นสุด ชีวิตของเรามันต้องมีที่สิ้นสุดเหมือนกัน ที่สุดของชีวิตคือความตาย จิตมันรู้แจ้งเห็นจริง ยอมรับสภาพความเป็นจริง วูบไปนิดหนึ่ง สำเร็จเป็นพระอรหันต์

ช่างตากไม้ นั่งตากไม้อยู่โป๊กๆโป๊กๆ ตากไม้ตากแต่งให้สวยงาม ไม้คดๆ งอๆ นี่เรายังตากแต่งให้สวยงามได้ แล้วมาใช้ประโยชน์ได้ด้วย กาย วาจา และใจของเรานี้ มีหรือมันจะตากแต่งให้สวยงามไม่ได้ ก็ได้สติขึ้นมา สำเร็จอรหันต์

สร้างพลังภายในดึงดูดพลังภายนอก

จิตของคนเรา ถ้าสัมผัสกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งบ่อยๆ ด้วยความมีสติ ความรู้ตัวนี้ มันจะเกิดพลังงานขึ้นมา ทีนี้ถ้าจิตเกิดพลังงาน มันสงบเป็นสมาธิ หนึ่ง แล้วจะสว่างขึ้นมา ความสว่างนั้นคือกระแสไฟฟ้า จิตกระทบกับอารมณ์บ่อยๆ แล้วเกิดกระแสไฟฟ้าขึ้นมา เกิดความสว่างขึ้นภายในจิต เพราะมันสามารถดึงดูดเอากระแสไฟฟ้าที่อยู่รอบๆ ตัวนี้เข้ามาข้างในได้

ร่างกายของคนเรา คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ ข้างนอกก็คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ ดิน น้ำ ลม ไฟ ภายนอกกับภายในมันจูนเจือกัน เราเอาดิน ภายนอกมาพอกพูนดินภายในของเรา คือข้าวปลาอาหาร เราเอาน้ำ มาเพิ่มน้ำในกายของเรา คือน้ำที่เราดื่ม เราเอาลมข้างนอกมาช่วยลม ภายในของเรา คือลมหายใจ แล้วทีนี้เราเอาไฟข้างนอกคือแสงอาทิตย์ เข้ามาสนับสนุนมาส่งเสริมไฟภายในกายของเราให้ลุกโผลงขึ้น

ถ้าเรามาปฏิบัติทางจิตนี้ เอากายกับจิตมาสัมผัสกันบ่อยๆ แต่ว่าการสัมผัสของกายกับจิตนี้มันเกิดพลังเย็น เหมือนเราดัดแปลง เอาไฟฟ้าไปทำตู้เย็น เพราะฉะนั้น เราได้กำเนิดไฟฟ้าเสียอย่างเดียว แล้ว เราสามารถปฎิวัติกระแสไฟฟ้าให้มันร้อนก็ได้ ให้มันเย็นก็ได้ จิตของเรา ถ้ามันเกิดพลังงานแล้ว เราจะปฎิวัติให้มันเป็นไปอย่างไรก็ได้ มันมีตัวควบคุมคือสติสมบูรณ์ จะให้มันเป็นหมอรักษาทางจิตก็ได้ จะให้มันเป็นนักวิทยาศาสตร์ค้นคิด สร้างอะไรขึ้นมาก็ได้ ในเมื่อมันมีพลังงานแล้ว อันนี้คือหลักของธรรมชาติ

สติ สัมปชัญญะ คือเจตสิกที่สร้างสำนึกผิดชอบชั่วดี

ธรรมชาติของจิต ถ้ามีสิ่งรู้ สติมีสิ่งระลึก เขาจะเพิ่มพลังงานมากขึ้น สติตัวนี้ในเมื่อเด่นขึ้นเป็นสัมปชัญญะ เป็นสติสัมปชัญญะ สติ แปลว่า นึกถึง หรือระลึก สัมปชัญญะ รู้พร้อม เมื่อนึกถึงสิ่งใด ความรู้พร้อมมันก็เกิดขึ้นมาพร้อมกันกับสติ ที่นี้พอเสร็จแล้ว ในเมื่อมีความรู้พร้อม จิตเขาก็จะสร้างอารมณ์ของเขาขึ้นมาเอง เมื่อเป็นเช่นนั้น เราปล่อยให้เขาไปตามธรรมชาติของเขา

ที่นี้บางทีมันคิดไป คิดมา คิดไป คิดมา สติก็พร้อมๆๆ รู้ทันทุกขณะจิต แล้วพอไปถึงจุดใดจุดหนึ่งที่เขาเคยทำความผิดมา จิตมันจะยอมรับว่าเขาผิด แล้วจะเตือนตัวเองว่า สิ่งนี้เจ้าทำไม่ดีแล้ว ต่อไปเจ้าอย่าทำซ้ำอีก

อันนี้คือความรู้แจ้งเห็นจริงของจิตที่รู้ธรรมเห็นธรรม

บางอย่างมันเป็นความดี พอคิดถึงสิ่งนั้นปั๊บ นี่ ! มันเป็นความดี ให้เจ้าพยายามทำให้มากๆ อันนี้ก็เป็นการยอมรับสภาพความจริงของจิตที่มีสติปัญญา

สติตัวนี้ในเมื่อมีพลังแก่กล้าขึ้น จะมีธรรมะอันเป็นคู่กันอีก คือ สัมปชัญญะ ระลึกรู้พร้อม สตินี้ ระลึก สัมปชัญญะ รู้สึกสำนึกผิดชอบชั่วดี มันจะประทับประคองกันไป สติก็ดี สัมปชัญญะก็ดี เป็นคุณธรรมอันหนึ่ง ซึ่งเรียกว่า เจตสิก เราปฏิบัติธรรมนี้เราต้องการเจตสิกคือ สติกับสัมปชัญญะเท่านั้น

ใครจะทำสมาธิไปถึงฟากฟ้าแดนดินไหน ผลลัพธ์ครั้งสุดท้ายคือสติ ตัวรู้อย่างเดียว

สติคือผลลัพธ์สุดท้ายของการปฏิบัติ

เจริญสติปัฏฐาน ๔ นี้ เราจะเจริญไปตั้งแต่ยืน เดิน นั่ง นอน
รับประทานอาหาร ดื่ม ทำ พูด คิด เอาสติตัวเดียว

เวลานั่งอยู่เฉยๆ กำหนดสติรู้จิตอยู่ ถ้าจิตอยู่เฉยว่างๆ ปล่อย
ให้มันว่างไป ถ้ามันคิด สติรู้ อย่าไปตั้งใจช่วยมันคิด ปล่อยให้มันเป็น
ไปตามธรรมชาติ

วันนี้มีตาคนหนึ่งมา... “ผมไม่เคยเห็นหลวงพ่อสักที แต่ว่าผม
ฝันว่าหลวงพ่อกำลังสอนกรรมฐานให้ผม หลวงพ่อสอนว่าให้กำหนดสติ
รู้ลมหายใจด้วยอาการเบาๆ อย่าไปบังคับจิต อย่าไปนึกถึงความสงบ
หรืออะไรทั้งสิ้น แต่ให้รู้ลมหายใจด้วยอาการเบาๆ ผมฝันอย่างนั้นมันจะ
ถูกต้องไหม”

ก็เลยว่า “ถูก ... ถูกต้อง”

ตัวสตินี้เป็นตัวธรรม เป็นส่วนเจตสิก เราปฏิบัติกรรมฐานนี้
ใครจะได้สมาธิขั้นใด ญาณขั้นใด ฌานขั้นใด ผลลัพธ์ครั้งสุดท้าย
สติตัวเดียว

คนที่มีสติต่อเนื่องกันจะนอนไม่หลับจนตลอดชีวิต พอหลับลง
ไปแล้ว จิตมันเข้าสมาธิ มันรู้ตัวอยู่

หลวงพ่อบวชมา ๗ วัน อาจารย์ให้นั่งเฝ้ากุฏิ จะเข้าไปอยู่
ข้างในก็กลัวว่าท่านมาจะปลุกไม่ตื่น เลยปิดประตู แล้วก็นั่งเฝ้าหลังพิง
ฝาประตู พอท่านกลับมาตีกิ่ง ตั้ง ๒ ยาม ท่านมาปลุกยังไม่ง่วงก็ไม่ตื่น

จนกระทั่งท่านเตะเอาอย่างแรง พอตื่นขึ้นมาท่านถามว่า “หลับหรือเปล่า” “ไม่ได้หลับครับ” “ไม่ได้หลับ ทำไมไม่ปลุกไม่ตื่น” “ไม่รู้เหมือนกัน”

คือข้างในนี้มันรู้อยู่ รู้ตัวอยู่ แต่ว่ามันไม่รับรู้เรื่องภายนอก

...ในหลักของธรรมะ เวลาท่านเขียนเป็นคัมภีร์ ท่านก็แยกไว้เป็นประเภทๆ แต่ถ้าว่าจิตมันเป็นสมาธิ เป็นเอาตามธรรมชาติของสมาธิแล้ว มันอยู่ในจุดเดียวกันหมด

มหาสติปัฏฐาน ๔ กาย เวทนา จิต ธรรม ในเมื่อจิตมีสติรู้จิตอยู่ ถ้าจิตกับกายยังสัมพันธ์กันอยู่ ก็รู้ว่ามีกาย เมื่อรู้ว่ามีกาย สุข ทุกข์ เกิดขึ้น จิตก็รู้ เพราะสุข ทุกข์ มันเกิดที่กาย แม้แต่ปีติ สุข ก็เกิดที่กาย เมื่อจิตสงบละเอียดถึงขนาดที่ร่างกายตัวตนหาย ทุกสิ่งทุกอย่างมันหายหมด ยังเหลือแต่จิตรู้ ตื่น เบิกบาน อยู่เท่านั้น

การปฏิบัติกรรมฐานในวงกว้าง

ที่คณาจารย์สอนกรรมฐานมาอยู่ในวงจำกัดจำเขี่ย อ้าว ! ถ้าใครเรียนมาแบบไหน ใครไม่ทำอย่างเราก็ใช้การไม่ได้ เข้าใจผิดทั้งเพเลย อารมณ์กรรมฐานที่เราจะปฏิบัตินี้ ถ้าโดยสรุปแล้ว ถ้าจะมีคำถามว่าอยากปฏิบัติสมาธิจะอย่างไร **หลักก็คือว่า การปฏิบัติสมาธิคือ ทำจิตให้มีอารมณ์สิ่งรู้ สติมีสิ่งระลึก จะเป็นอะไรก็ได้ แล้วก็ไม่จำเป็นต้องไปบังคับจิต**

เวลาเราทำอะไร การทำ การพูด การคิด เอาสติอย่างเดียวเท่านั้น เรายืน เดิน นั่ง นอน รับประทาน ดื่ม ทำ พูด คิด เอาสติตามรู้ไปตลอด เวลานอนลงไป จิตมันคิดอะไร อย่าไปห้ามมัน ปล่อยมันไปเลย คนที่มีความรู้ หรือนักธุรกิจ นักทำงานนี้ นอนบ๊ีบหลับปุ๊ปเป็นไม่มี นอนลงไปต้องคิดโน้นคิดนี้ ปล่อยให้คิดไปเลย เอาสติตัวเดียวกำหนดรู้ รู้ความคิด รู้ตรงที่มันเกิดความคิดเท่านั้น ความคิดนั้นมันคิดเรื่องอะไรอย่าไปสนใจ ให้มีลักษณะเหมือนๆ กับว่าเรานอนนั่งหลับตา มีใครมาแตะกายเราบ๊ีบ เรารู้เพียงแต่ว่ามีสิ่งสัมผัสเท่านั้น สิ่งนั้นคืออะไรอย่าไปสนใจ

ความคิดของเรานี้ก็เหมือนกัน ตอนนั้นมันสังเกตง่าย ถ้าจิตของเรายังไม่มีพลังเพียงพอ พอคิดขึ้นมาบ๊ีบเรากำหนดรู้ จิตจะหยุด คิดทันที ปล่อยให้หยุด ถ้าคิดบ๊ีบเรารู้ หยุดเรารู้ ใส่ตามกันไปอย่างนี้ จนกระทั่งรู้สึกว่าจิตของเราคิดแล้ว เรากำหนดรู้ เขาไม่ยอมหยุด จะให้หยุดก็ไม่ยอมหยุด นั่นแสดงว่าจิตมีพลังงานเพียงพอ ปล่อยให้คิดไปตามธรรมชาติ

พลิกปัญหาให้เป็นปัญญา

เมื่อจิตคิดฟุ้งซ่านสะเปะสะปะ มันกระโดดไปกระโดดมาเหมือนลิงนั้นแหละ เราเอาสติรู้อย่างเดียว ที่นี้ในเมื่อหลับลงไปแล้ว บางทีมันก็ฝันว่ายังคิดอยู่อย่างนั้นแหละ เช่นอย่างสมมติว่าเรามีปัญหาเกี่ยวกับการธุรกิจของเรา มันแก้ปัญหามาไม่ตก พอนอนบ๊ีบหลับลงไป จิตมันจะคิดของมันเอง ที่นี้มันคิดสะเปะสะปะไป พอถึงจุดๆ หนึ่งมันจะหยุดหนึ่ง พอหยุดหนึ่งไหวตัวบ๊ีบ ปัญหาที่ข้องใจที่จิตมันจะแก้ของมันได้

ในเมื่อเราปล่อยให้มันคิดไป ถ้าเราอยู่ว่างๆ นะ มีปัญหาอะไรเราอยู่ว่างๆ ปล่อยให้จิตมันคิดปรุงแต่งไป ตั้งปัญหาถามไว้เสียก่อนว่าปัญหานี้เราจะแก้อย่างไร แค่นั้นก็หยุด แล้วก็ปล่อยให้จิตมันคิดไป เราเอาสติตามรู้ๆๆ ไป ประเดี๋ยวพอมันมีพลังของมันขึ้นมาแล้ว มันจะแก้ของมันเอง

ธรรมชาติของจิตมันต้องคิดอยู่แล้ว ห้ามมันไม่ได้ ความคิดเป็นอาหารของจิต กายของเรามีอาหารที่เรารับประทานเป็นอาหารเลี้ยงมัน แต่ว่าจิตของเรามีความคิดเป็นเครื่องเลี้ยงมัน ที่นี้เราจะเอาประโยชน์จากความคิด เราพยายามทำจิตของเราให้มีสติมากขึ้นๆ แค่นี้เองหลักการปฏิบัติ

ถ้าเราเพียงแต่จะสร้างให้จิตของเรามีพลังงานเฉยๆ นี้เรากำหนดรู้ความคิดของเราเรื่อยไป เอาสติรู้ความคิด อันนี้เราจะได้พลังงานมาสนับสนุนเรื่องกิจการอันเป็นเรื่องชีวิตประจำวัน

แต่ถ้าจะเอาให้เป็นบุญเป็นกุศล เพื่อพ้นบาปพ้นกรรม พ้นกิเลส ให้มีศีล ๕ ข้อเท่านั้น หมดปัญญา

นอนสมาธิ ดีเหลือเชื่อ

การทำสมาธิโดยสาธารณะทั่วไป ยืน เดิน นั่ง นอน รับประทาน ดื่ม ทำ พูด คิด เอาสติตัวเดียวเท่านั้น อันนี้เป็นวิธีสร้างพลังงานโดยไม่เสียเวลาทำงาน เองงานเป็นอารมณ์ สร้างพลังงานด้วยการฝึกสติของเราอย่างเดียว ไม่ว่าเราจะทำอะไร ให้มีความตั้งใจฝึกสติ ให้มันรู้ชัดๆ ว่าเรากำลังเดิน ยืน นั่ง นอน รับประทาน ดื่ม ทำ พูด คิด เอาตัวเดียว คือสติ

ถ้าปฏิบัติต่อเนื่องกันทุกวันๆ เวลาอนลงไป จิตคิดอะไรปล่อยให้คิดไป คิดเรื่องงานเรื่องการ เรื่องการทำมาหาเลี้ยงชีพ จิปาถะปล่อยไปเลย เราเอาสติตัวเดียวตามรู้ไปจนกว่าจะนอนหลับ ที่นี้พอไปๆ ถ้าเวลาเราจวนๆ จะหลับ มันจะมีอาการเคลิ้มๆ เพลิดเพลินไปกับความคิด จิตเริ่มสว่างๆ สมมติว่าเราระบายสินค้าไม่ออก จะไปติดต่อลูกค้าที่ไหน ในขณะนั้นแหละมันจะมีลักษณะเหมือนฝัน จะเห็นสถานที่หรือบุคคลกำลังขายของอยู่ พอตื่นเข้ามารีบไปติดต่อ ต้องการสินค้าสิ่งนั้นๆ ไหม โอ๊ย ! กำลังจะไปหาอยู่เดี๋ยวนี้ คุณมีเท่าไรเอามา ก็แล้วกัน

พ่อค้าหินอ่อนคนหนึ่งเคยทำได้ผลมาแล้ว เขาไปโอดครวญกับหลวงพ่อ โอ๊ย ! หลวงพ่อ ทำยังไง หินมันค้างสต็อก ทนดอกเบี้ยยไม่ไหวแล้ว ทำอย่างไรมันถึงจะระบายออก"

"คุณไปทำสมาธิ" แนะนำให้

เขาทำอย่างที่ว่า ทำไปทำมา วันหนึ่งเขาไปเล่าให้ฟัง โอ้ย !
หลวงพ่อก็ว่า วันนี้สบายหน่อย ระบายหินอ่อนออกไปได้ ๒๐๐ ตัน

ทำไม่ล่ะ

เมื่อคืนนี้นอนดูความคิดไปจนกระทั่งหลับ พอหลับไป ผัน
เห็นคนคุมงานก่อสร้างอยู่แถวโน้น เดินด้อมๆ อยู่โน้น ตื่นเข้ามา ผม
ก็รีบเอาตัวอย่างหินอ่อนวิ่งไปหาเขา พอไปถึง ไปถามเขาว่า “ท่าน
ต้องการหินอ่อนไหม” “คุณมีตัวอย่างมาให้ดูด้วยไหม” “มีครับ มีพร้อม
มีทุกชนิด” เขามาดู เขามาชี้ “นี่ผมเอาอย่างนี้ คุณส่งมาให้ผม ๒๐๐
ตันก็แล้วกัน”

สบายไปเลย มีหลายคนที่ทำแล้วได้ผล

คิดไม่ดี บาปใหม่

ถ้าจิตคิดเองแล้วปล่อยให้คิดไป เราเอาสติตัวเดียวกำหนดรู้
แต่อย่าไปช่วยมันคิด ให้มันคิดของมันเอง คือไม่ตั้งใจช่วยคิดเพิ่มเติม
นั่นเอง ให้มันคิดขึ้นมาเอง เราเพียงแค่ว่า รู้ แต่อย่าไปตั้งใจคิดอะไร
แทรกขึ้นมา

... จะคิดเรื่องบาป เรื่องบุญ เรื่องโลก เรื่องธรรมอะไร ปล่อยให้
เลย **ความคิดที่ไม่มีเจตนามันไม่บาปหรอก** บางทีมันอาจจะคิดไป
ดำใครก็ช่างมัน ลูกศิษย์ของหลวงพ่อบางคน พอภาวนาจิตสงบลงไป
แล้ว มันไปนั่งดำแต่พระพุทธรูปอยู่ โอ๊ย ! จะไม่บาปตายหรือ มันไม่
บาปหรอก เราไม่ได้มีเจตนา อันนั้นเป็นผลกรรมเก่าของเรา **ให้เรา**
กำหนดรู้เฉยๆ แล้วพยายามนึกขัดแย้งมันว่า อันนี้มันบาป อันนี้
มันบาป นึกขัดแย้งมันได้ เตือนมัน อะไรที่คิดผิดๆ ขึ้นมาแล้ว เตือน
ได้ พอเตือนแล้วก็กำหนดรู้จิตเฉยๆ ถ้ามันเกิดบาปขึ้นมาก็ตือน

ทำสมาธิ แล้วฝันไม่หยุด

วันนี้มีหนุ่มคนหนึ่งมาถาม “ปฏิบัติตามคำสอนของหลวงพ่อกแล้ว เวลานอนหลับลงไป มันฝันไม่หยุด ตื่นขึ้นมาแล้ว หนัก หนัก ศีรษะ ต้องไปหาหมอ” ก็เลยบอกว่า คุณอย่าไปทำอย่างนั้นซี ที่มันรู้สึกหนักศีรษะนั้นก็เพราะว่าเมื่อคุณตื่นขึ้นมาแล้ว คุณไปหัวนวดทว่า คุณคิดมาก แล้วก็ฝันไปสารพัดสารเพ ความตึงเครียดนี้มันจะเกิดขึ้นต่อเมื่อคุณตื่นนอนมาแล้ว มันเกิดความตึงเครียด เมื่อมันเป็นไปเช่นนั้น ก็ปล่อยให้มันไปตามธรรมชาติ เดี่ยวมันจะผ่านไปเอง ในเมื่อจิตมันรู้จริงเห็นจริงแล้ว มันจะผ่านของมันไปเอง

สมาธิถ้าหากว่ามันเกิดขึ้นแล้ว จิตมันจะเป็นไปอย่างไร ปล่อยมันไปตามธรรมชาติของมัน อย่าไปบังคับมัน ที่แรกมันจะมองเห็นสิ่งหยาบๆ ในเมื่อจิตยังไม่ละเอียด พอมันวิตกกังวลถึงสิ่งใด สิ่งนั้นมันจะเกิดเป็นมโนภาพขึ้นมาเหมือนฝัน แต่ถ้าจิตละเอียดแล้วมันไม่ส่งกระแสออกนอก มันมารู้อยู่ที่จิตเพียงอย่างเดียว มันจะรู้เห็นอารมณ์ที่เกิดขึ้นอยู่กับจิตตลอดเวลา ถ้าหากว่ามันวิ่งเข้ามาในกายนี้ จะมองเห็นอวัยวะภายในกายนี้ทั้งหมดในขณะจิตเดียว

แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น มิใช่ว่าจะเป็นอย่างนี้หมดทุกท่านทุกคนก็หาไม่ บางท่านพอนั่งสมาธิลงไป พอจิตสงบแล้วมันวูบๆวูบๆ ลงไปจนกระทั่งตัวหาย ยังเหลือแต่จิตดวงเดียวหนึ่งสว่างไสวอยู่ แต่บางท่านพอจิตรวมลงไปนิดหนึ่ง ความรู้ความคิดมันจะผุดๆๆ ขึ้นมายังกับน้ำพุ อันนี้ในคัมภีร์ท่านก็มีหลักฐานยืนยัน

สติปัฏฐาน ๔ ภาคปฏิบัติ

หลวงปู่เทสก์เคยเทศน์ให้ฟังว่า “สมาธิในฉนามันโง่ จิตสงบนิ่ง แล้วไปรู้ในสิ่งๆ เดียว ความรู้อื่นไม่เกิดขึ้น แต่สมาธิในอริยมรรค เมื่อจิตสงบลงไปนิดหน่อย ความรู้ความคิดมันจะผุดขึ้นๆ อย่างกับน้ำพุ อันนี้คือสมาธิในอริยมรรค”

...สมาธิในอริยมรรคตามความหมายของหลวงปู่เทสก์นี้ พอจิตสงบลงไปนิดหน่อย มันเกิดวิตก วิตกก็คือความคิด วิचारก็คือสติที่รู้พร้อมอยู่ที่จิต เกิดความคิด ที่นี้เมื่อจิตมีวิตกวิचार มันปล่อยไปตามธรรมชาติของมัน ในเมื่อจิตเริ่มจะมีสมาธิมันคงขึ้นมา มันจะเกิดปีติ เกิดความสุข เกิดความเป็นหนึ่ง หนึ่ง คือจิตรู้อยู่ตรงที่จุดที่เกิดความคิดเท่านั้น แต่จะไม่วิ่งตามความคิด

ถ้าหากว่าในขณะที่มันวิ่งตามความคิดไป ถ้าจิตรู้อยู่ตรงจุดที่เกิดความคิด ไม่วิ่งตามอารมณ์ที่เกิดความรู้ขึ้นมา เป็นจิตตานุปัสสนาสติปัฏฐาน

แต่ถ้ามันวิ่งไปพิจารณาเรื่องความคิดนั้น เป็นธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน

ในช่วงที่เราปฏิบัติกำหนดรู้จิตอยู่นั้น มันย่อมมีสุข มีทุกข์ มีไม่สุข ไม่ทุกข์ จิตไปกำหนดรู้สุข ทุกข์ หรือไม่สุขไม่ทุกข์ ก็เวทนานุปัสสนาสติปัฏฐาน

ในช่วงใดที่เราารู้สึกว่า กายของเรายังปรากฏอยู่ คือจิตกับกายยังสัมพันธ์กันอยู่ เรารู้ว่ามีกาย มันก็เป็นกายานุปัสสนาสติปัฏฐาน

ในเมื่อจิตปล่อยวางหมดทุกสิ่งทุกอย่าง แต่กายยังปรากฏอยู่ มันวิ่งเข้าหาลมหายใจ มันเอาจลมหายใจเป็นอารมณ์ ลมหายใจมันเป็นสิ่งที่เกี่ยวเนื่องกับกาย มันก็กายานุปัสสนาสติปัฏฐาน

ถ้ามันวิ่งตามลมเข้ามาส่วางอยู่ในท่ามกลางของร่างกาย มันรู้วิยะภายในหมดทุกสิ่งทุกส่วน มันก็กายานุปัสสนาสติปัฏฐาน

พอมันทั้งกายนี้ไป ไปอยู่เฉพาะตัวมัน นี่ สว่าง รู้ ตื่น เบิกบาน มันก็จิตตานุปัสสนาสติปัฏฐาน

แล้วในบางครั้งมันไปลอยเด่นอยู่เหนือในที่ว่าง จะรู้สึกว่าการจรรวาลนี้มีแต่จิตของเราดวงเดียวเท่านั้น ถ้ามันเป็นจิตสมณะ ฌานสมาบัติ มันก็ได้แต่นิ่งสว่างเรื่อยไป

แต่ถ้ามันจะเกิดวิปัสสนา มันไปลอยเด่นอยู่เหนือโลก มันมองลงมาเห็นทุกสิ่งทุกอย่างภายใต้ความสว่างของจิต แต่มันจะสักแต่ว่ารู้สึกแต่ว่าเห็น ภาษาสมมติบัญญัติสิ่งรู้ไม่มี

ทำไมในช่วงนั้นมันจึงไม่คิด ไม่ปรุง ไม่แต่งอะไร แต่มันรู้ได้ เพราะมันไม่มีอาการความคิด ที่ไม่มีอาการความคิด เพราะไม่มีเครื่องมือ จิตนี้ถ้ามีแต่จิตดวงเดียว มันคิดไม่เป็น แต่มันรู้ทุกสิ่งทุกอย่างได้ เมื่อมันย้อนกลับมาสัมพันธ์กับกายเมื่อไร เมื่อนั้นมันจะเกิดความคิดขึ้นมา

ตอนที่มันรู้ อยู่ เห็นอยู่เฉยๆ นี่ สมานในขั้นสมถกรรมฐาน

แต่เมื่อมันรู้เห็นแล้ว มันสามารถบันทึกข้อมูลต่างๆ เอาไว้ได้ พอมันถอนออกมาแล้ว มันจะเกิดความคิดพิจารณา ทบทวนสิ่งที่รู้เห็นนั้นซ้ำเติมอีกทีหนึ่งเรียกว่า เจริญวิปัสสนา

สมาธิขั้นสมณะไม่เกิดภูมิความรู้จริงหรือ

นักสมาธิในปัจจุบันเขาชอบพูด “สมาธิขั้นสมณะไม่เกิดภูมิความรู้” เขาว่าสมถกรรมฐานมันไม่เกิดปัญญา ต้องวิปัสสนาจึงจะเกิดปัญญา อย่าไปเชื่อเต๊อ ! พระพุทธเจ้าตรัสรู้ในขณะที่จิตอยู่ในสมถกรรมฐาน

จิตสมณะเป็นอย่างไร ยอดสูงสุด สุดยอดของสมณะ คือจิตสงบ นิ่ง สว่าง มีแต่จิตดวงเดียว ร่างกายตัวตนหายไปหมด ในจักรวาลนี้ เหมือนๆ กับมีแต่จิตของเราดวงเดียวเท่านั้นลอยเด่นสว่างไสวอยู่ แต่ในช่วงนั้นแหละ กระแสจิตของพระพุทธเจ้านี้ เปล่งรัศมีครอบคลุมจักรวาลทั้งหมด ทำให้พระองค์ตรัสรู้เป็น โลกวิทู รู้ภาพเบื้องต่ำคือนรกเป็นต้น รู้ภาพเบื้องกลางคือมนุษย์ รู้ภาพเบื้องสูงคือเทวดา พระองค์รู้นรก มนุษย์ เทวดา พร้อมในขณะที่จิตเดียวเท่านั้น จึงได้ชื่อว่าตรัสรู้เป็นโลกวิทู พระพุทธเจ้าตรัสรู้เป็นโลกวิทูในขณะที่จิตอยู่ในสมถกรรมฐาน

เพราะฉะนั้น ใครบอกว่าจิตสมณะไม่เกิดความรู้นี่ อย่าไปเชื่อ ! ตราหน้าได้เลยว่าภาวนาไม่เป็น เป็นครุฑนไม่ไ้

เมื่อนักปรีชาดลและนักปฏิบัติมาพบกัน

หลวงพ่อกะเทยเทศน์สนามหลวงครั้งแรกเรื่องการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า ว่าพระพุทธเจ้าตรัสรู้ในขณะที่จิตอยู่ในสมถกรรมฐาน

สมถกรรมฐานนี้มีลักษณะอย่างไร มีลักษณะที่จิตสงบถึงขั้นละเอียด ร่างกายตัวตนหาย ยังเหลือแต่จิตดวงเดียว นิ่ง สว่างใส รู้ ตื่น เบิกบาน อยู่เท่านั้น ในช่วงนั้นแหละ พระพุทธเจ้าตรัสรู้เป็นโลกวิทู ผู้รู้แจ้งโลก พอเทศน์จบแล้ว มานั่ง ท่านเจ้าคุณ... กับเจ้าคุณอะไรที่ไปอยู่อินเดีย เข้ามาคุยด้วย ท่านบอกว่า ความเข้าใจเรื่องธรรมะของนักปรีชาดลกับนักปฏิบัติไม่เหมือนกันนะ ท่านว่า หลวงพ่อกับบอกว่า ตามหลักวิชาการมันก็อย่างเดียวกันนั่นแหละ แต่ที่เราเข้าใจแตกต่างกันก็เพราะว่า คนหนึ่งรู้ขาด คนหนึ่งรู้เกิน ความรู้พอดีมันไม่มี มันจึงแตกต่างกัน ทั้ง ๒ ท่านก็เสียบกริบเลย ไม่พูดอะไรต่อไปอีก

ท่านเปรียบเทียบเอาไว้ ผู้รู้ปรีชา แต่ไม่รู้ปฏิบัติ ก็เหมือนกับคนเลี้ยงโค คนเป็นลูกจ้างเลี้ยงโคเขา ตอนเช้าก็รับเอาโคไปเที่ยวหากินหญ้า ตอนเย็นก็ต้อนเขาคอกให้เขา ก็รับได้แต่ค่าจ้าง แต่หาได้มีโอกาสดื่มรสของนมโคที่เอร็ดอร่อยไม่ ที่นี้ผู้ปฏิบัติธรรม รู้ธรรม เห็นธรรม จิตได้บรรลุธรรม ก็เหมือนๆ กับเจ้าของโค ซึ่งเขามีสิทธิที่จะรีดนมโคกินเป็นอาหารทุกวัน

อย่าบังคับจิต

ถ้ามันคิด ปล่อยให้มันคิดไป เอาสติตัวเดียว ตามรู้ๆ มันไป ถ้ามันไปคิดเรื่องการเรื่องงานยิ่งดี ที่นี้ท่านทั้งหลายสอนกันบอกว่า อย่าให้มันคิด ต้องห้ามมันไว้ ในเมื่อเราปล่อยให้มันคิดไปนี้ มันพุ่ง แนนอน มันคิดไป มันก็ดีใจไป เสียใจไป เราเอาสติกำหนดตามรู้ไปๆ เอาตัวรู้ตัวเดียว แล้วเราจะรู้ธรรมะเป็นขั้นตอน

พอมันจะเกิดรู้นี้ จิตมันจะหยุดคิดนิดหนึ่ง พอมันไหวตัวปั๊บ อ้อ ! ความคิดเป็นอาหารของจิต ความคิดเป็นการบริหารจิตให้เกิด พลังงาน ความคิดเป็นการผ่อนคลายความตึงเครียด ความคิดเป็น สภาวะ เป็นเครื่องหมายให้เรารู้ว่า อะไรไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา ความคิดนี้แหละมาช่วยๆให้เราเกิดกิเลส อารมณ์ดีใจ เสียใจ แล้วก็เกิด ทุกข์ เกิดสุข เราจะรู้ความจริงไปตามขั้นตอนอย่างนี้

ถ้าไปมัวแต่ให้มันหยุดนิ่งๆๆ มันก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ปล่อยมัน ไปตามธรรมชาติ

เวลามันคิดไปๆๆ ปรุงไปๆ จุดสุดท้ายมันจะเป็นอย่างนี้ ไปๆๆ แล้วจิตมันจะนิ่งปั๊บ สว่าง แล้วความคิดทั้งหลายมันจะไปวนรอบจิต อยู่ เหมือนๆ กับแมลงตอมไฟ แต่จิตของเราหาได้หวั่นไหวไม่ ถ้า มันเป็นอย่างนี้แล้ว แสดงว่าภาวนาถึงจุดสูงสุดแล้ว แล้วเราจะรู้สึกรู้ว่า ความคิดก็อันหนึ่ง จิตของเราก็อันหนึ่ง แยกกันไปคนละส่วน มันกาย กับจิต ความคิดนี้เป็นเรื่องของกาย ที่นี้ถ้าจิตนิ่ง สว่าง รู้ ตื่น เบิกบาน

แล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างมันจะไปวนรอบจิตตลอดเวลา แต่จิตของเราไม่
หวั่นไหว

ใช้วิธีนี้เรื่อย ๆ ไป อย่าไปกำหนดหมายว่า เราทำได้อย่างนี้
แล้วต้องก้าวขึ้นไปทำขั้นนั้น ขั้นๆ นั้น อันนี้ ใครสอนอย่างนี้ภาวนา
ไม่เป็น จิตเมื่อมันเป็นสมาธิเองตามธรรมชาติแล้ว มันไม่มีขั้นมีตอน
หรือกั้น ขั้นตอนนี้เรามานับเอาต่อเมื่อเราออกจากสมาธิมาแล้ว เรา
ระลึกตามนี้ อ้อ ! จิตของเราผ่านนั้นๆๆๆ เรามาคิดเอาตอนเมื่อเรา
ออกจากสมาธิมาแล้ว ในขณะที่จิตเป็นสมาธิอยู่นั้น มันไม่มีขั้นมีตอน
อะไรเลย

ตามความคิด แล้วจะไปถึงไหน

ในขณะที่คิดไปนั้น บางทีมันก็มีสิ่งที่พอใจบ้าง ไม่พอใจบ้าง คือเกิดดีใจ เสียใจ ไปตามเรื่องตามราวของมัน เอาสติตัวเดียว รู้ๆๆ จ้องดูอยู่ว่ามันเป็นอะไร

ทีนี้พอเราปล่อยๆๆ ไป ธรรมชาติของจิต ถ้ามีสิ่งรู้ สติมีสิ่งระลึก เขาจะเพิ่มพลังงานมากขึ้นทุกที ถ้าพลังงานเขาพร้อม จิตมีความมั่นคงคือสมาธิ สติสัมปชัญญะรู้พร้อม เตรียมพร้อมอยู่เสมอ ไปถึงจุดๆ หนึ่ง เขาจะหยุดนิ่ง แล้วสว่างไสว ความคิดที่ผ่านมานี้ มันจะเป็นประหนึ่งว่ามีอะไรไปวิ่งวนอยู่รอบจิตอยู่ตลอดเวลา แต่จิตหาได้หวั่นไหวไม่

ถ้าหากว่าได้อ่านหนังสือ มุตโตทัย ฐิติภูตัง ของหลวงปู่มั่น คือตรงนี้

ในพระสูตรที่มีในคัมภีร์ ฌัมมัตถิตตตา ฌัมมนิยามตา ฌัมมัตถิตตตตา เพราะความที่จิตตั้งมั่น นิ่ง เเด่น สว่างไสว ฌัมมนิยามตา เพราะความที่สภาวะทั้งหลายมีอาการเกิด-ดับ ปรากฏการณ์ให้จิตรู้อยู่ตลอดเวลา แต่มันจะเป็นเสมือนหนึ่งว่า จิตที่นิ่งเด่นอยู่นี้ก็เป็นตัวหนึ่ง แต่สิ่งรู้ทั้งหลายนี้ก็เป็นอีกอันหนึ่ง คล้ายๆ กับว่ามันแยกกันเป็นสองจิตสองใจ หรือบางทีมันอาจจะปรุงแต่งคิดของมันอยู่ แต่ว่าตัวนิ่งมันจะนิ่งอยู่เฉยๆ บางครั้งมันจะปรากฏเป็น ๓ มิติ มิติหนึ่งคิดปรุงแต่งอยู่ไม่หยุด อีกมิติหนึ่งจะคอยจ้องมองดูอยู่ อีกมิติหนึ่งจะหยุดนิ่งอยู่ในท่ามกลางของร่างกาย อันนี้ในช่วงที่จิตกับกายยัง

สัมพันธ์กันอยู่ แต่ถ้าในจุดที่หยุด นิ่ง สว่างใส รู้ ตื่น เบิกบาน ร่าง
กายตัวตนหาย แต่สภาวะสิ่งรู้ทั้งหลายมันจะมีปรากฏให้จิตรู้อยู่ตลอด
เวลา ซึ่งหลวงปู่มั่นท่านบัญญัติศัพท์ของท่านว่า จิตฺกฺตัง แต่ในพระสูตร
ธัมมัตถิตตตทา ธัมมนิยามตา

สมเด็จพระสังฆราชองค์ปัจจุบันนี้ (สมเด็จพระญาณสังวร
สมเด็จพระสังฆราชฯ) สมัยที่ยังไม่เป็นสังฆราช ยังเคยรับสั่งถาม
หลวงปู่ ท่านถามว่า "จิตฺกฺตัง" ของหลวงปู่มั่นหมายความว่าอย่างไร
หลวงปู่ก็สวดมนต์ถวายท่าน ธัมมัตถิตตตทา ธัมมนิยามตา
พอท่านได้ยินเข้า อ้อ ! มันที่ตรงนี้เอง เรายังนึกไม่ถึงเลย

อย่ารำคาญความคิด อย่าติดสมาธินิ่งๆ

หลวงปู่เสาร์ อาจารย์ใหญ่กรรมฐานภาคอีสาน ท่านบอกว่า “เวลานี้จิตข้าไม่สงบ มีแต่ความคิด” พอถามว่า “จิตฟุ้งซ่านหรืออย่างไร ท่านอาจารย์” “อ้าว ! ถ้ามันเอาแต่หยุดนิ่งก็ไม่ก้าวหน้า”

ทำสมาธิแล้วเกิดความคิดปรุงแต่งขึ้นมา นี่คือการก้าวหน้าของจิต สมาธิอันหนึ่งพอสงบแล้วมันมีแต่สงบละเอียดหายเจ็บไปเลย นั่นสมาธิในฌานสมาบัติ ใช้งานไม่ได้

สมาธินิ่งๆ โดยไม่มีความคิดนั้น อย่าไปเอา มันไม่ดีหรอก แก้ปัญหาไม่ตก ถ้าจิตสงบแล้วมันเกิดปรุงแต่งขึ้นมา กำหนดสติรู้ๆๆ รู้ไปแล้วในที่สุดสติสัมปชัญญะมีพลังแก่กล้าขึ้น มันเกิดเป็นปัญญา จะกำหนดหมายอารมณ์ที่ปรุงแต่งนั้นแหละว่า นี่คือสังขาร อนิจจา บางทีคิดไป มันดีใจไป เสียใจไป ทุกข์ไป บางทีถึงร้องไห้ไป เมื่อสติดีขึ้น มันก็จะรู้ว่า อ้อ ! นี่แหละคือทุกข์ขจรยัสจ ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ บางทีมันนิ่งบ๊ีบ พอไหวตัวบ๊ีบ อ้อ ! ความคิดเป็นอาหารของจิต ความคิดเป็นการบริหารจิตให้เกิดมีพลังงาน ความคิดเป็นการผ่อนคลาย ความคิดนี้แหละมันมายุ เป็นสภาวะให้เรากำหนดหมายรู้ว่า อะไรไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา เกิด-ดับ ความคิดนี้แหละมายั่วให้เราเกิดกิเลส ยินดี ยินร้าย พอใจ ไม่พอใจ แล้วก็เกิดสุข เกิดทุกข์ มันจะมองเห็นธรรมชาติชัดเจนไปอย่างนี้

ถ้าสมาธิมันเป็นเองโดยธรรมชาติแล้ว เราคุมมันไม่ได้หรอก สัญญาเจตนาจะคุมให้มันเป็นอย่างไร นี่มันเป็นไปไม่ได้ นอกจาก

จิตจะปฏิวัติตัวไปเลย เมื่อมันเป็นเองแล้วปล่อย เราเอาสติตัวเดียวเท่านั้น ในที่สุด ความตั้งใจที่จะกำหนดรู้มันก็หายไป จะมีแต่ความเป็นเองโดยอัตโนมัติของมัน พอไปถึงจุดๆ หนึ่ง จิตมันจะนิ่งปั๊บสว่างไสว สภาวะทั้งหลายมาวนรอบจิตอยู่ตลอดเวลา พอมันมาถึงความสว่างของจิตแล้ว มันจะตกไปๆๆ เหมือนแมลงบินเข้ากองไฟ ที่ท่านบันทึกไว้ในหนังสือ “มุตโตทัย” ของหลวงปู่มั่น “จิตฺตฺย” นี่แหละคือจิตฺตฺย

จิตนิ่ง เเด่น สว่างไสว สภาวะทั้งหลายมาวนรอบจิตตลอดเวลา แต่จิตหาได้หวั่นไหวต่อเหตุการณ์นั้นไม่ มีแต่นิ่งเฉยเป็นปกติ เบาสบายอยู่เท่านั้น ที่นี้ถ้าหากจิตอยู่ในลักษณะอย่างนั้น จิตมันปรุ้งแตงได้ แต่ไม่ยึดมั่นถือมั่น ไม่เกิดความยินดียินร้าย เรียกว่าวิสังขาร เราจะมองเห็นสังขารได้ชัดเจน แต่ถ้ายึดแล้วยินดียินร้าย มันก็ถูกสังขาร อนิจจา สังขารไม่เที่ยง เราจะมองเห็นได้ชัดว่า อ้อ ! ตัวอนิจจัง มันก็คือจิตของเราไม่เที่ยง ไม่ใช่สิ่งอื่นไม่เที่ยง สิ่งอื่นมันเป็นเพียงสิ่งที่มายั่วให้เราเกิดกิเลสอารมณ์ เมื่อจิตยังไม่มีพลังเป็นอิสระเพียงพอ มันก็หวั่นไหวต่อสิ่งนั้นๆ มันก็เป็นอนิจจา แต่ถ้าจิตมันเกิดภูมิความรู้ความคิดอะไรขึ้นมา มันได้แต่นิ่งเฉย คล้ายๆ กับว่า ความคิดนั้นเป็นอีกอันหนึ่ง จิตตัวผู้รู้เป็นอีกอันหนึ่ง มันแยกจากกันเป็นคนละส่วน ในลักษณะอย่างนี้ ความยินดียินร้ายไม่มี พอใจไม่พอใจไม่มี มีแต่ความเป็นปกติ จิตเป็นกลางโดยเที่ยงธรรม มันก็เป็นวิสังขาร ตั้งใจดูใหม่ กำหนดดูใหม่ อย่าไปคิดรำคาญมัน

ทำความเข้าใจกับเรื่องนิมิต

เมื่อจิตว่าง ตูมันอยู่เฉยๆ จิตว่างหมายถึงจิตไม่มีความคิด ถ้าจิตว่างแบบสมาธิ มันจะรู้สึกสว่าง อันนั้นแสดงว่าสมาธิมีพลังงาน แต่มันก็ไม่เสมอไป บางทีพอจิตมันว่างแล้วมันรู้สึกแจ่มๆ กระหมึมๆ อยู่ในส่วนลึกๆ อันนี้ก็ใช้ได้

เมื่อเกิดนิมิต ก็กำหนดรู้จิตเฉย อย่าไปวิ่งตามนิมิต

ถ้านิมิตเป็นภาพหนึ่ง ไม่ไหวติง สมาธิเป็นสมถกรรมฐาน

ถ้าปฏิกษณนิมิต นิมิตมีการเปลี่ยนแปลง เป็นวิปัสสนากรรมฐาน

กำหนดหมายเอาอย่างนี้ง่ายดี

จิตประภัสสรเป็นอย่างไร

จิตประภัสสร เป็นจิตที่ปลอดจากอารมณ์ คือจิตซื่อๆ ไม่มี
ความรู้สึกสำนึกผิดชอบชั่วดี มันเป็นธรรมชาติ จิตธรรมชาติดั้งเดิม
เมื่อมันไม่มีอวัยวะ ไม่มีร่างกาย มันก็ซื่อๆ อยู่เฉยๆ แต่เมื่อมีร่างกาย
ขึ้นมาแล้ว มันก็เศร้าหมอง ผ่องแผ้ว เพราะอาศัยกิเลสที่จรมา มัน
เป็นจิตที่สะอาดมาแต่ดั้งเดิม แต่มันไม่บริสุทธิ์ สะอาดแต่ไม่บริสุทธิ์

ผ้าขาว เราว่าเป็นผ้าที่สะอาด แต่มันยังสามารถย้อมให้เป็นสี
ต่างๆ ได้ จิตประภัสสรก็มีลักษณะอย่างนั้น เมื่อมันอยู่หนึ่งๆ เฉยๆ
มันก็เป็น ปภัสสระ มิทัง ภิกขเว จิตตัง เมื่อมันปรุงแต่งอะไรขึ้นมา
ถ้ามันปกติธรรมดา มันก็เป็น ปภัสสระ มิทัง ภิกขเว จิตตัง เป็น
จิตประภัสสรเหมือนกัน ถ้าเกิดยินดียินร้าย ชุณมัวมา มันก็เป็นจิต
ไม่ประภัสสร เพราะอาศัยอุปกิเลสที่จรมาปรุงแต่งให้มันเปลี่ยนสีสน
วรรณะไปต่างๆ

**จิตที่ไม่ประภัสสร มีกุศลเป็นเครื่องปรุงแต่ง จิตประภัสสร
เป็นจิตที่กุศลปรุงแต่ง** แต่เรามองดูแล้ว ก็เหมือนกับจิตที่บริสุทธิ์
สะอาด เมื่อปัญญาเรายังหยังไม่ถึง แต่เมื่อปัญญาเรารู้ซึ่งถึงแก่นของ
มันแล้ว อ้อ ! มันยังมีกิเลสมัวๆ อยู่ แต่มันไม่แสดงออก

ถ้าจะว่าตามวิชาจิตวิทยา มันน่าจะเรียกว่าจิตใต้สำนึก

การปรุ้งแต่ง กับ ความเป็นเอง

(มีผู้กราบเรียนถามหลวงพ่อกว่า : เมื่อพิจารณาธาตุ ๔ แล้ว
พิจารณาปฏิภูล อสุภะ จากนั้นจะพิจารณาขันธ ๕ ต่อไป ใช่หรือไม่)

...อันนี้เข้าใจผิด พิจารณาอะไร เอาอย่างนั้นแหละ ช้าๆๆๆๆ
ไม่ใช่ว่า พอได้ขั้นนี้ แล้วก้าวขึ้นขั้นนั้น ก้าวขึ้นขั้นนั้น อันนั้นมัน
เป็นการปรุ้งแต่ง พิจารณาไปจนกว่ากระทั่งจิตมันเป็นเองโดยธรรมชาติ
ของสมาธิ

สมาธิตามความเข้าใจ มันมีอยู่ ๒ อย่าง

อย่างหนึ่ง เราสามารถฝึกจิตให้มันหยุดนิ่งได้ อาศัยการฝึก
จนคล่องชำนาญชำนาญ เราจะให้มันหยุดเมื่อไรก็ได้ เมื่อมันหยุดแล้ว
เราจะนอนไปไหนก็ได้ อันนี้มันยังไม่ใช่สมาธิ เป็นแต่เพียงความสงบ
แก้ไขปัญหาคิดไม่ได้

สมาธิ พอเราพิจารณาไป หรือบริหารกรรมภาวนาไป พอมันเริ่ม
สงบแล้ว มันจะวูบๆๆๆๆ ไป รั้งไม่อยู่ ในเมื่อมันสงบลงอย่างนั้น ทาง
ไปมันมีอยู่ ๓ ทาง

ทางหนึ่ง ถ้าจิตส่งกระแสนอกนอก เกิดมโนภาพ เรียกว่า นิมิต
อีกทางหนึ่ง ถ้ามันวิ่งเข้ามาข้างใน มันจะมองเห็นอวัยวะภายใน
ในทั้งหมดในขณะที่จิตเดียว

อีกทางหนึ่ง ถ้ามันรู้อยู่เฉพาะจิตอย่างเดียว มันจะเห็นอารมณ์
ที่เกิดขึ้นอยู่กับจิตอยู่ตลอดเวลา ทางไปมีอยู่ ๓ ทางเท่านั้น

เพราะฉะนั้น การปฏิบัติสมาธิ ต้องให้มันถึงความเป็นเอง
ความเป็นเองนี้หมายถึงว่าสัญญาเจตนาความตั้งใจจะให้จิตเป็นอย่างไร

มันหายขาดไปหมด หลังจากนั้นจิตจะปฏิวัติไปสู่ภูมิฐานสมบัติหรือจะไปผานในอริยมรรค จิตจะปฏิวัติตัวไปเอง ถ้ามันนิ่ง เอาแต่เจียบลีกลงไป มันก็ไปผานสมบัติ แต่พอมันสงบลงไปนิดหน่อย แล้วความรู้ความคิดมันผุดขึ้นๆ อันนี้มันเป็นสมาธิ มีวิตก วิจารณ์ เป็นสมาธิในแนวทางอริยมรรค อริยผล

เพราะฉะนั้น เวลาเราปฏิบัติ จิตจะสงบหรือไม่สงบไม่สำคัญขอให้เรามีสติเป็นตัวเด่น ไม่ต้องไปเอาว่า ชั้นนี้อุปจารสมาธิ ชั้นนี้อัปปนาสมาธิ ชั้นนี้ญาณ ชั้นนั้นฌาน ชั้นนี้เป็นอะไร อย่าไปนับมันป่วยการ เอาให้มันเป็นก็แล้วกัน

ทีนี้เมื่อจิตของเราผ่านไปอย่างไรๆ ในขณะที่มันเป็นอยู่นี้ มันไม่นับขั้นตอนหรอก มันไปตามครรลองของมัน ตามธรรมชาติของสมาธิ ถ้าเราอยากรู้ว่ามันผ่านขั้นไหนๆ ออกจากสมาธิมาแล้ว เรามานั่งนึกลำดับ เราจึงจะรู้ว่าจิตของเราผ่านอะไรบ้าง ในขณะที่เป็นอยู่นี้ มันไม่มีการนับขั้นนับตอน

เช่นอย่างพอกาวนาไปๆ พอเกิดเวทนา ทุกข์ขึ้นมา ทุกข์หนอ ทุกข์หนอ แล้วจิตมันก็ถอนจากสมาธิ พอเกิดความสุข เอ้า สุขหนอ จิตก็ถอนจากสมาธิ พอจะเกิดปีติ ปีติหนอ จิตก็ถอนสมาธิ

เพราะฉะนั้น ในเมื่อมันมีอันเป็นไป ปล่อยไปเลย มันจะไปอย่างไรช่างมัน

เพราะฉะนั้น แม้ว่าเราจะไม่เข้าใจ ... สมมติว่า อาจารย์ของเราท่านสอนว่า ให้ภาวนา สัมมาอรหัง นะ อย่าไปข้องใจสงสัย อาจารย์สั่งให้ภาวนาอย่างนี้ เราจะภาวนาของเราอย่างนี้เรื่อยไป ถ้าอุปัชฌาย์สั่งว่าให้พิจารณา ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง นะ พิจารณาผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เรื่อยไป จนกระทั่งสมาธิมันเกิดเองโดยธรรมชาติ

สมาธิตกแต่ง กับ สมาธิธรรมชาติ

สมาธิที่ตกแต่งเอามันจะแก้ปัญหาคิดไม่ได้ แต่มันก็สามารถมีภูมิรู้เหมือนกัน แต่มันแก้ปัญหาคิดไม่ได้ แต่ถ้าสมาธิตามธรรมชาติ มันรู้เห็นตามธรรมชาติของมันนี่ มันจะแก้ปัญหาคิดของมันเองได้

หลวงพ่อดำได้มีมติที่เคยเป็นมา นั้น อันนั้นแหละทำให้วัณโรคมันหายยังกับปลิดทิ้ง เพราะฉะนั้น เรามีความรู้ความเข้าใจสมาธิตามธรรมชาติของมันจริงๆ แล้ว ใครจะมาพูดอะไร ใดๆ ไร มันไม่เขว ไม่หวั่นไหว แต่มันจะไม่ตำหนิ

ไปนั่งฟังพระเขาคุยกันอยู่ที่วัดหลวงพ่อดำวัน ไปเยี่ยมอาจารย์วัน พระระดับลูกศิษย์เขาคุยกัน กรรณฐานอันนั้นเป็นอย่างนั้น กรรณฐานอันนี้เป็นอย่างนี้ ในฐานะที่ท่านวันเป็นผู้อาวุโส เราก็นั่งเงียบพอท่านอาจารย์วันท่านพูด “อย่าไปว่าเขา ทศณะของเขาเป็นอย่างนั้น ความเห็นของเขาเป็นอย่างนั้น อย่าไปว่าเขา”

พอหลังจากนั้นมา พวกพระที่ถูกัททีเขาจะได้ผลอะไรหรือเปล่า แต่ว่าเราได้ผลอย่างมหาศาล พอหลังจากนั้น ใครว่าอะไรๆ เราฟังได้หมด แล้วก็มาได้ความว่า โสตาบันนะ ผู้เป็นพระโสตาบัน คือผู้ยอมรับฟัง บันนะ แปลว่า ถึง โสตา แปลว่า การฟัง ผู้ถึงซึ่งการฟัง ใครพูดผิดพูดถูก พูดดีพูดชั่ว ฉันฟังได้หมดทุกอย่าง แต่ว่าเมื่อฉันจะเอา จิตของฉันจะเลือกเฟ้นเองว่าอะไรควรอะไรไม่ควร อันนี้คือลักษณะของพระโสตาบัน พอหลังจากนั้นมา ถ้าเห็นใครมาคุย อวดเรื่องภูมิจิตภูมิใจ เราได้สมาธิขั้นนั้น ญาณขั้นนี้ อะไรทำนองนี้ ยิ่งฟังสนุก แล้วมันจะไม่ยอมขัดแย้งใครเลย

รู้ กับ เห็น อะไรมาก่อน

เมื่อสมาธิธรรมชาติดันเกิดขึ้น จิตมันจะรู้เห็นเป็นไปอย่างไร เขาจะเป็นไปเองโดยอัตโนมัติ เราไม่ได้มีสัญญาเจตนาจะ让他เป็นไปเช่นนั้น

...เมื่อจิตมันยอมรับเมื่อไร มันจะแสดงความรู้เป็นภาษาออกมา เมื่อมันไม่ยอมรับแล้ว เราจะไปนี่ได้อย่างไร มันก็ไม่ยอม รู้ได้มันก็ไม่ยอมรับ คำว่า "รู้เห็น" หมายความว่า รู้แล้ว มันเห็นด้วยกับความรู้ นั้นแสดงว่าจิตยอมรับ

ในทางสมาธิ มันเห็นแล้วมันรู้ทีหลัง ถ้าโดยสัญญา มันรู้แล้ว มันเห็นทีหลัง

สังขารอนิจจา

(มีผู้ทำสิ่งของสิ่งหนึ่งของหลวงพ่อดอก ท่านรำพึงว่า “สังขารอนิจจา” แล้วเล่าเรื่องสมัยพุทธกาลเทียบเคียงให้ฟัง)

แม่บ้านของพันธุละเสนาบดี (นางมัลลิกา) พันธุละเสนาบดีเป็นเสนาบดีที่มีความเก่งกล้าสามารถในวงราชการจนเพื่อนนิจจาเพื่อนฝูงก็ไปยุแหย่พระเจ้าแผ่นดินว่า พันธุละเสนาบดีนี้จะชิงบัลลังก์อาตัยเขามีกุณงามความดี พระเจ้าแผ่นดินจะลงโทษทัณฑ์ประหารชีวิตมันก็จะเสียชื่อ เลยวางแผนให้พวกทหารออกไปทำเหมือนเป็นโจรมารบกวณชยายแดน แล้วให้พันธุละเสนาบดีกับลูกชาย ๓๒ คนยกกองทัพไปปราบ พอไปถึงถูกทหารมันล้อมฆ่าตายหมดทั้งพ่อทั้งลูก

ทีนี้มีผู้ส่งจดหมายมาบอกท่านว่าสามีของท่านกับลูก ๓๒ คนถูกโจรมันฆ่าตายหมดแล้ว พอท่านอ่านรู้ ท่านก็เอาเห็บไว้ในพกคาตอนนั้นกำลังอังคาส กำลังเลี้ยงพระ ท่านก็ทำหน้าที่เลี้ยงพระเฉย บังเอิญคนใช้ยกถาดแก้วน้ำไป ไปทำพลัดตกแตก ท่านโมคคัลลาน์ก็ว่า “โยมเอ๋ย ทุกสิ่งทุกอย่างมันไม่เที่ยง มันก็มีเกิดมีดับเป็นเรื่องธรรมดา อย่าไปเสียใจเลยนะ”

ท่านอุบาลิกาก็เรียนพระคุณเจ้าว่า “ถั่วแถมันแตกหมดถาดนั้นนะ มันเรื่องเล็กน้อย สามีดิฉันกับลูก ๓๒ คนถูกโจรมันฆ่าตายหมดเกลี้ยงแล้ว ดิฉันยังไม่สะทกสะเทือนใจสักนิดหนึ่ง” แล้วก็เอาจดหมายน้อยให้พระคุณเจ้าดู

พอพระคุณเจ้าได้เห็นก็... “สาธุ...สาธุ” พอพระเถระสาธุ เสี่ยงสาธุมันไปถึงชั้นฟ้าบนสวรรค์

รู้ทันความตาย

ความตาย จะมีความหมายอะไรเล่า ใครเป็นผู้รู้ว่ามันตายล่ะ
ใครเป็นผู้รู้ว่ามันตาย !

ผู้รู้ว่ายตาย มันไม่ได้ตาย ผู้ไม่รู้ต่างหากมันตาย

เมื่อเรารู้แจ้งเห็นชัดอย่างนี้ **ตายไม่เห็นจะน่ากลัว เกิดต่างหาก
ที่มันน่ากลัว** มันจะกลับตาลปัตรทันที

พระพุทธเจ้านั้นแหละเป็นคนชี้ขาด ชี้ขาดเพราะกลัวความ
เกิด

ปุณฺณที่เป็นคนกล้าหาญชาญชัย ต่อสู้กับความเกิด

พิจารณาความตาย

ถ้าหากว่าจิตผ่านการพิจารณา เช่น การพิจารณาความตาย ความตายคืออะไร ความตายคืออย่างนั้นๆ ถ้าหากว่าจิตสงบเข้าสมาธิ เข้าไปจนกระทั่งถึงขั้นอัปปนาสมาธิ เพราะอาศัยแนวทางที่เราพิจารณานั้นแหละ มันจะเป็นสิ่งที่กระตุ้นเตือนจิตที่สงบแล้วให้ย้อนกลับมาองกาย

ทีนี้ในขณะที่จิตย้อนกลับมาองกาย จิตนี้มันออกจากร่างไปแล้ว มีแต่จิตสว่างไสวอยู่เท่านั้น ร่างกายตัวตนหายหมด แต่มันมาลอยเด่นอยู่เหนือร่างกาย มันจะมองเห็นร่างกายตาย เน่าเปื่อยขึ้นอีต ผุพัง สลายตัวไป บางทีมองเห็นแต่โครงกระดูก โครงกระดูกก็แหลกละเอียดสลายตัวไปหมด ในตอนนั้นจิตมันจะนิ่งเฉยๆ รู้อะไร เห็นอะไร ก็มีแต่เฉยๆ รู้เห็นกายตาย มันก็ไม่ว่า ตายแล้ว เน่าแล้ว มันก็ไม่ว่า แต่มันรู้อยู่เฉยๆ ร่างกายมันจะแสดงอาการไปอย่างไรๆ มันรู้หมด

แล้วอะไรเป็นผู้แสดง ก็จิตดวงนั้นนั่นแหละเป็นผู้แสดง แต่มันแสดงออกมาอย่างไม่มีการยึดมั่นถือมั่น มันจึงรู้สึกเหมือนหนึ่งว่าสิ่งที่มันรู้อยู่ กับตัวมันเองนี่ เป็นคนละอย่าง

เมื่อจิตถอนจากสมาธิมาแล้วนี้ พอรู้สึกว่ามีกายบีบ มันมีเครื่องมือแล้ว มันคิดได้ ตอนนี้นั้นจะบอกว่า นี่แหละคือการตาย รู้ชะ ! ตายแล้วมันก็ขึ้นอีต เน่าเปื่อยผุพัง สลายตัวไปเป็นของปฏิภูลน่าเกลียดโสโครก ยังเหลือแต่โครงกระดูก โครงกระดูกแหลกละเอียด หายจมลงไปในผืนแผ่นดิน ไหนเล่าสัตว์บุคคลตัวตนเราเขา มีที่ไหน

แล้วที่นี้ พอมันอธิบายจบแล้ว มันจะรู้สึกตัวตื่นขึ้นมาตาม
ธรรมชาติพิจารณาความตายอย่างเดียว ในเมื่อความตายปรากฏขึ้น
มันได้กรรมฐานพร้อม

๑. มรณานุสติ

๒. อสุภกรรมฐาน

๓. อวิฐกรรมฐาน

๔. ชาติกรรมฐาน

๕. อนัตตานุสัสสนา ความสำคัญมันหมายความว่าไม่มีอัตตาตัวตน

นี่มันไปของมันอย่างนี้ เพราะฉะนั้น ใครจะไปกล่าวว่าสมาธิ
ขั้นสมณะไม่เกิดภูมิความรู้ เลิกกล่าวกันได้แล้ว

มาตรวัดผลการปฏิบัติ

ทำสมาธิแล้ว :

๑. ได้ความรักความเมตตา

๒. ได้ความเข้มแข็งทางกายทางใจ กล้าที่เผชิญหน้าต่อธุรกิจ
 การงานของเราได้เป็นอย่างดี มีสติปัญญาแก้ไขปัญหारेื่องชีวิตประจำวัน
 ได้อย่างคล่องตัว

จะละบาปทั้งหลาย ศีล ๕ ข้อเท่านั้น อย่าไปกังวลสิ่งอื่น แล้ว
 ไม่ต้องไปนับขั้นตอนว่าเราได้สมาธิขั้นไหนอย่างไร ถ้าเราสงสัยใน
 การปฏิบัติของเรา ให้นึกเอาศีล ๕ มาเป็นเครื่องวัด ถ้าศีล ๕ บริสุทธิ์
 บริบูรณ์ดี นั่นคือผลได้ของเรา สมาธิมันจะไปถึงขั้นใดตอนใดไม่มี
 ความหมายถ้าหากว่าศีลไม่ดี

สมาธิปฏิบัติโดยไม่มีศีลก็ได้ เช่น เรื่องรามเกียรติ์ พวกยักษ์
 พวกโขนทั้งหลายนั่งสมาธิจนตัวสว่าง พอลุกจากที่นั่งสมาธิแล้วจับ
 ศรยิงกัน นั่นคือสมาธิที่ไม่มีศีล

การทำดีนี้

ตัวเองก็ไม่เดือดร้อน

คนอื่นก็ไม่เดือดร้อน

นั่นจึงจะเรียกว่า-----ดีแท้

